

ပြသန်းစာပေ

မြန်မာပြန်ရသစာတမ်းများ

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

‘ဟားရတ် ခေတ်သစ် ရသစာတမ်းများ ’ စာအုပ် နိဒါန်းတွင် တည်းဖြတ်စီစဉ်သူ လီယွန်နယ်ဂိုးက ဤသို့ ပြောခဲ့သည်။ ။

‘ဤ (စာအုပ်) တွင် ပါသည့် ရသစာတမ်းများ သည် စာဖတ်သူတို့ အား သတင်းအချက်အလက်များ ပေးရန် မဟုတ်။ ယင်းတို့ ၏ ရည်ရွယ်ချက်သည် လည်း အဓိကအားဖြင့် ပုံဝတ္ထုတစ်ခုကို ပြောပြရန် မဟုတ်။ ယင်းတို့ မှာ အက်ဆေးများ သာ ဖြစ်သည်။ ။ အက်ဆေးဆိုသည့် စကား၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခြင်းဟူ၍ အနက်ရသည်။ ။ အက်ဆေးသည် ကျောင်းတွင် စာသင်နေသည့် စာသင်သားတို့ နှစ်သက်ခြင်း မရှိသည့် စာပေပုံသဏ္ဌာန်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ။ ကျောင်းတွင် အက်ဆေးရေးခြင်းသည် မလုပ်မနေရသည့် လေ့ကျင့်ခန်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ။ အစိုးရဝန်ထမ်း စာမေးပွဲများ တွင် လည်းကောင်း၊ တက္ကသိုလ်စကောလားရှစ် စာမေးပွဲများ တွင် လည်းကောင်း ဖြေဆိုကြရသည်။ ။ အက်ဆေးကောင်းတစ်ပုဒ် ရေးရန်မှာ လွန်စွာ ခက်ခဲပါသည်။ ။ သို့ဖြစ်လျှင် ကျောင်းမှ စာသင်သား လူငယ် လုံမငယ်တို့ အား အဘယ့်ကြောင့် အရေးခိုင်းရလေသနည်း၊ မည်သည့်အရာကိုကြိုးပမ်းအားထုတ်ခိုင်းသနည်းဟု မေးကောင်း မေးပါလိမ့်မည်။

‘စာစစ်သူသည် အက်ဆေးတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ကြည့်လျှင် ထိုအကြောင်းအရာနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြေဆိုသူ၏ ဗဟု သုတကိုသာမက ဖြေဆိုသူသည်

မည်သည့်လူစားမျိုး ဖြစ်သနည်းဟူသော ဖြေဆိုသူ၏ အကြောင်းကိုပါ အသင့်အတင့် တွေ့မြင်နိုင်သည် ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ ။ အခြားသော ဘာသာရပ်များ တွင် ဖြေဆိုသူ၏ စိတ်နေစိတ်ထားကို တွေ့ရလေ့ မရှိပါ။ သို့ရာတွင် အက်ဆေးတစ်ပုဒ်ထဲတွင် မူ ဖြေဆိုသူ၏ စိတ်နေစိတ်ထားကို တွေ့ရတတ်ပါသည်။ ။

‘ကျွန်တော်တို့ သည် တစ်ယောက်၏ စိတ်နေစိတ်ထား၊ တစ်ယောက်၏ ပင်ကိုသဘောထားကို စိတ်ဝင်စား တတ်ကြပါသည်။ ။ ကိုယ့်အိမ်နီးနားချင်း အကြောင်းထက် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသောအရာ ကျွန်တော်တို့ တွင် မရှိပါ။ ယနေ့ပင်လျှင် သင့်အိမ်နီးချင်းအကြောင်းကို အချိန်တော်တော်ကြာကြာ ပြောမိဆိုမိပြီးဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ ။

‘လက်စွဲကျမ်းများ နှင့် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော လျှို့ဝှက်သည်းဖို ဝတ္ထုများကို ရေးထုတ်နေသော စာရေးဆရာများ နှင့် ခြားနားလျက် စာရေးဆရာကောင်းတစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်တို့ အား လူသဘာဝကို စိတ်ဝင်စားအောင် လုပ်နိုင်သူများ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ထိုစာရေးဆရာများ သည် သူတို့ ကို စိတ်ဝင်စားအောင် သူတို့ အတွေ့အကြုံများကို စိတ်ဝင်စားအောင်၊ သူတို့ အမြင်များကို စိတ်ဝင်စားအောင် လုပ်နိုင်စွမ်းရှိပါသည်။ ။ ထို့ထက် အက်ဆေးဆရာ တစ်ယောက်သည် စိတ်ဝင်စားစရာ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ထူးချွန်သော၊ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော၊ သက်ရှင်လှုပ်ရှားသော လူတော်တော်များများကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ချင်မှ တွေ့ပါလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် အက်ဆေးထဲတွင် မူကား ထိုသို့သော လူများကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရတတ်ပါသည်။ ။ သူတို့ ၏ ထက်သန်သော စိတ်စေတနာ၊ သူတို့ ၏ နှစ်သက်ဖွယ် စကားလုံး သုံးနှုန်းမှုကို ကြည့်၍ လူ့ဘဝတွင် ကျွန်တော်တို့ ထင်သည် ထက် ရစရာ၊ ယူစရာတွေ အပုံကြီး

ရှိပါတကားဟု သဘောပေါက်လာရပါသည်။ ။ ကျွန်တော်သည် သူတို့ ပြောသမျှကို အခါခပ်သိမ်း သဘောတူသည် မဟုတ်ပါ။ အချို့ဆိုလျှင် ယခုစာအုပ်ထဲတွင် ပါသည့် စာရေးဆရာများ နှင့် သဘောထားလုံးဝ ကွဲပြားခြားနားသည် များ ပင် ရှိနေပါသည်။ ။ သင်လည်း ထို့အတူ ရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆပါသည်။ ။ သို့ဆိုရခြင်းမှာ အက်ဆေးဆရာသည် တရားဟောဆရာ သို့မဟုတ် သတင်းစာဆရာတစ်ယောက် မဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ။ အက်ဆေးဆရာ ဆိုသည် မှာ ‘ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ လူကတော့ ဒီလိုလူပဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီလိုမြင်တာပဲ၊ ခင်ဗျားကော ဘယ်လိုထင်သလဲ’ ဟု ပြောနေသူ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော် ထုတ်နုတ်ပေးလိုက်သည့် အက်ဆေးများ ထဲတွင် ‘စကားပြောစရာ အချက်အလက် ကလေး’ တွေပါသည်။ ။ သင်ကိုယ်တိုင် ရှာချင်လည်း ‘နောက်ထပ်’ စကားပြောစရာ အချက်အလက်ကလေးများ ’ ကို တွေ့လိမ့်ဦးမည် ထင်ပါသည်။ ။ စာရေးဆရာတစ်ယောက်အား သင် တုံ့ပြန်နိုင်သော ကျေးဇူးမှာ သူ့အား မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်သဖွယ် သဘောထားရန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။ သင်သည် သူ့ကို နှစ်သက် ခင်မင်သွားပါသည်။ ။ သင့်ကို စိတ်ဝင်စားအောင် လုပ်သွားတတ်ပါသည်။ ။ သဘောတူရန်ဖြစ်စေ၊ သဘောကွဲရန် ဖြစ်စေ သင့်ကို နှိုးဆွသွားပါလိမ့်မည်’

တည်းဖြတ်သူ လီယွန်နယ်ဂိုးက ‘အက်ဆေး’ ကို ကျောင်းအက်ဆေးမှ အစ အက်ဆေးဟူသော စာပေပုံသဏ္ဌာန်အကြောင်းကို ယင်းသို့ အတိုချုပ် တင်ပြသည်။ ။ လီယွန်နယ်ဂိုးထက် အတန်ငယ်ကျယ်သော ဖွင့်ဆိုချက်မှာ ‘ပယ်လီကန် အင်္ဂလိပ် အက်ဆေးများ ’ စာအုပ်ကို စီစဉ်တည်းဖြတ်သူ ဒဗလျူ၊ အီး၊ ဝီလျံ၏ ဖွင့်ဆိုချက် ဖြစ်သည်။ ။ သူက ‘အက်ဆေး’ (ရသစာတမ်း) ဆိုသော စာပေပုံသဏ္ဌာန်ကို ဤသို့ ဖွင့်ဆိုသည်။ ။

‘အင်္ဂလိပ် အက်ဆေးသည် ပုံသဏ္ဌာန်နှင့် နည်းနာ အမျိုးမျိုး ရှိသည်

။ ထို့ကြောင့် အက်ဆေးရေးနည်း ပုံသေနည်းကျ စည်းကမ်းဟူ၍ မရှိ။ အကျဉ်းချုပ်၍ ဖော်ပြရလျှင် အက်ဆေးဆိုသည် မှာ စကားပြော အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဖြစ်ပြီး အများအားဖြင့် ခပ်တိုတိုဖြစ်၍ ဇာတ်ကြောင်းပြန်ပြောသည့် သဘောသို့ ဦးစားပေးခြင်း မပြုသင့်။ အက်ဆေးဆရာသည် သူ ပြောလိုသောအချက်ကို ထိရောက်စေလိုသည့်အတွက် ပုံပြင်များကို သုံးနိုင်သည် ။ သူသည် ဝတ္ထုရေးဆရာ တစ်ယောက်၏ စာအုပ်မှ စာတစ်မျက်နှာလုံးကိုပင် ထုတ်နုတ်သုံးလိုက သုံးနိုင်သည် ။ ထို့ပြင် မိမိ၏ ထင်မြင်ချက်များကို ဥဒါဟရဏ် ဆောင်ပြနိုင်ရန်အတွက် ဇာတ်ဆောင် တစ်ဦးပင် ရေးခြယ်ပြနိုင်သည် ။ သို့ရာတွင် သူ၏ အဓိက ရည်ရွယ်မှာ ဝတ္ထုပြောသူ၏ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် မတူ။ အက်ဆေးဆရာ၏ အဓိက အခန်းကဏ္ဍသည် လူမှုတွေးခေါ်ရှင်၊ ဝေဖန်ရေးဆရာနှင့် အနက်ဋီကာ ဖွင့်သူ၏ အခန်းကဏ္ဍသာ ဖြစ်သည် ။

‘အက်ဆေးဆရာ၏ အထူးစိတ်ဝင်စားမှုအကြောင်းကို မပြောမီ ဤစာအုပ်ငယ်တွင် ပါသည့် အက်ဆေးအမျိုးအစား အချို့အကြောင်းကို ပြောလိုသေးသည် ။ ပထမဦးဆုံးမှာ အင်္ဂလိပ် အက်ဆေး၏ ဖခင်ဖြစ်သော ဘောကွန်ဖြစ်သည် ။ ဘောကွန်၏ ရေးဟန်မှာ သိပ်သည်းကျစ်လျစ်ပြီး တိုတောင်းသည် ။ သူ့ရေးဟန်သည် essay ဟူသော စကားလုံးနှင့် ရွှေ့ကျင်သူတို့ ၏ စကားလုံးဖြစ်သော assay ဆိုသော စကားလုံးနှင့် နှီးနှွယ်နေပုံကို ပြသလိုသည့်နယ် ရှိသည် ။ ဘောကွန်၏ သေချာစွာ ဆေးကြောရွေးချယ်ထားသော စကားလုံးများ သည် ရွှေ့ကျင်သည့် ဆန်ခါထဲတွင် ရွှေ့စချည်းကျန်အောင် ကျောက်ခဲ သလဲများကို ‘ပြုန်းဆေး’ ရခြင်း အဖြစ်မျိုးနှင့် တူနေသည် ။ ဘောကွန်သည် ထုံးတမ်းစဉ်လာတစ်ခု သို့မဟုတ် အပြုအမူတစ်ခုကို သေချာစွာ စဉ်းစားပြီးနောက် ထိုကိစ္စများ နှင့် ပတ်သက်သည့် သူ့အမြင်၊ သူ့ကောက်ချက်တို့ ကို ဆို

ရိုးစကားများကဲ့သို့ တိုတိုနှင့် လိုရင်းရောက်အောင် အနှစ်ချုပ်ပစ်လိုက်သည်။ ။

‘ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် သူ့အက်ဆေးများကို စကားပုံများ ၊ ဆောင်ပုဒ်များ အဖြစ် အသုံးပြုနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မူ ဘေကွန်သည် အယ်လီဇဘက်ခေတ် စာရေးဆရာများ ထုံးစံအတိုင်း ရိုးစင်းလှသော အမှန်တရားတစ်ခုကို ထိမိသော ဥပမာအလင်္ကာများ ဖြင့် ရေးတတ်သည်။ ။

‘ခပ်စောစောပိုင်းက ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည့် အင်္ဂလိပ် အက်ဆေးများ သည် စာရိတ္တကောင်းမွန်ရေး ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ရေးကြခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ဘေကွန်၏ အက်ဆေးများ စွာတို့ သည် ကျင့်ဝတ် နီတိကို ဟောသော လက်သုံးစကားများ ဖြစ်ကြသည်။ ။ ၁၇ ရာစု နှစ်တွင် ရေးခဲ့သော အက်ဆေးဆရာ များ စွာတို့ သည် လည်း ထိုရည်ရွယ်ချက်ကိုပင် အဓိကထားကြသည်’ ဟု သူက ရေးခဲ့သည်။ ။

၁၈ ရာစုနှစ်များ တွင် အင်္ဂလန်ပြည်၌ သတင်းစာများ အများ အပြား ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ ။ ၁၈ ရာစုနှစ် အင်္ဂလိပ် အက်ဆေး၏ ပုံသဏ္ဌာန်ကို ပြဋ္ဌာန်းပေးသော အရာမှာ သတင်းစာများ ၊ ဂျာနယ်များ ပင် ဖြစ်သည်။ ။ ဤသည် ကို ဒဗလျူ၊ အီး၊ ဝီလျံက အောက်ပါအတိုင်း ဆက်ရေးသည်။ ။

‘ထိုစဉ်က လန်ဒန်တွင် နေ့စဉ်သတင်းစာ သို့မဟုတ် ဂျာနယ်ပေါင်းခြောက်ဆယ်ခန့် ရှိသည်။ ။ အများအားဖြင့် သတင်းများကို ဖော်ပြပြီးနောက် ဝေဖန်ချက်များကို ရေးလေ့ရှိကြသည်။ ။ ယင်းတို့ အနက် အထင်ရှားဆုံးမှာ ‘စပက်တေးတား’ သတင်းစာဖြစ်ပြီး ဝေဖန်ရေးကို အဓိကထား၍ ရေးသည်။ ။ သို့ဖြင့်သတင်းစာများကြောင့် အက်ဆေးသ

ည် ပုံသဏ္ဌာန်သစ်ကို ဆောင်လာခဲ့သည်။ ။ အယ်ဒီဆန်နှင့် စတီးလ် စသည့် စာရေးဆရာ အကျော်တို့ က အက်ဆေးကို ပုံသစ်လောင်းပေးခဲ့ကြသည်။ ။ ထိုအချိန်မှ စ၍ အက်ဆေးသည် လူအများ စိတ်ဝင်စားသော အကြောင်းအရာတိုင်းကို ကိုင်တွယ် ရေးသားလာခဲ့သည်။ ။ သတင်းစာများ ထွန်းကားလာသည် နှင့်အမျှ အက်ဆေးသည် လည်း အတို၊ အရှည် ကွဲပြားလာခဲ့ကာ ဝေဖန်သုံးသပ်သော အကြောင်းအရာများသည် လည်း မျိုးစုံလာတော့သည်။ ။ ယခုခေတ်တွင် မူတွင် ကား နေ့စဉ် သတင်းစာများ၊ အပတ်စဉ်များ၊ လစဉ်များ၊ သုံးလ တစ်ကြိမ် စာစောင်များ စသည် ဖြင့် အမျိုးအမည် များ ပြားသလောက် အက်ဆေး၏ ပုံသဏ္ဌာန်၊ ရေးဟန် အကြောင်းအရာ၊ ရည်ရွယ်ချက်တို့ သည် လည်း များပြားလာခဲ့ကာ အက်ဆေး၏ ပုံသဏ္ဌာန်ကို အတိအကျအနက်ဖွင့်ဆိုသည့် ကိစ္စမှာ လည်း ကျယ်ဝန်းလာခဲ့သည် ' ဟု ရေးခဲ့သည်။ ။

မှန်ပါသည်။ ။ ယနေ့ခေတ်တွင် မူ ထိုစဉ်ကထက်ပင် 'အက်ဆေး'၏ အဓိပ္ပာယ်သည် ကျယ်ဝန်းလာခဲ့သည်။ ။

ယခု ဖော်ပြပါ 'မြန်မာပြန် ရသစာတမ်း' များမှာ နိုင်ငံပေါင်းစုံမှ ရသစာတမ်းများကို ပြန်ဆိုထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ အချို့မှာ တိုင်းမဂ္ဂဇင်းမှ 'အက်ဆေး' များ ဖြစ်ပြီး အချို့မှာ သိပ္ပံပညာနှင့် ပတ်သက်သည့် အက်ဆေးများ ဖြစ်သည်။ ။ အချို့မှာ ကား 'အက်ဆေး' သက်သက် မဟုတ်ဘဲ စကားပြေ အရေးကောင်းသော စာအုပ်များ ထဲမှ ထုတ်နုတ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

မြန်မာ စာဖတ် ပရိသတ်များ အတွက် စီစဉ် ထုတ်ဝေပေးသော ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေနှင့် ယင်းတို့ ကို ဖော်ပြပေးခဲ့သော စန္ဒာမဂ္ဂဇင်းတို့ ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။ ။

မြီသန်းတင့်

(ပထမအကြိမ်ထုတ် စာအုပ်မှ အမှာ စာကို ပြန်လည် ဖော်ပြပါသည်
)

အလှပေဒ ရှာပုံတော်သစ် မြေဖြူခဲ တစ်ခဲ

ပြာလဲ့၍ ငွေရောင်တောက်နေသော နွေရာသီ အားလပ်ရက် သာယာလှပသည့် မနက်ခင်းတစ်ခုကို ကျွန်တော် သတိရနေပါသည်။ ။ ကျွန်တော်သည် ဘာမျှ လုပ်စရာမရှိဘဲ ပျင်းပျင်းရှိသည် နှင့် ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ကောက်ဆောင်း၍ တုတ်ကောက်တစ်ချောင်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး နောက် အိတ်ထဲသို့ ရောင်စုံ မြေဖြူခဲ ခြောက်ခဲကို ထည့်ကာ မီးဖိုဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ ။ (ထိုမီးဖိုနှင့် အိမ်ကြီးကို ဆတ်ဆက်နယ်သူ မိန်းမဝဝကြီးတစ်ယောက် ပိုင်ပါ၏) မီးဖိုသို့ရောက်လျှင် သူ့ထံ အညိုရောင်စက္ကူ ရှိ၊ မရှိ မေးပါသည်။ ။ အဘွားကြီးတွင် အညိုရောင်စက္ကူတွေ အများကြီး ရှိပါသည်။ ။ တစ်ပုံကြီး ရှိသည် ဟု ပင် ပြောနိုင်ပါသည်။ ။ အဘွားကြီးသည် အညိုရောင်စက္ကူရှိခြင်း၏ အကြောင်းရင်းနှင့် ရည်ရွယ်ချက်ကို ကောင်းစွာ နားလည်ဟန် မတူပါ။ ။ အညိုရောင် စက္ကူဆိုလျှင် ပစ္စည်းထုပ်ဖို့ သာ ဖြစ်သည် ဟု နားလည်နေပုံရပါသည်။ ။

ကျွန်တော့်အဖို့ မူ အညိုရောင်စက္ကူဖြင့် ပစ္စည်းမထုပ်လိုပါ။ ။ အညိုရောင်စက္ကူဖြင့် ဘာကြောင့် ပစ္စည်းထုပ်ကြသည် ကိုလည်း ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်ပါ။ ။ ထို့ကြောင့် အမျိုးသမီးကြီးက အညိုရောင်စက္ကူ၏ အကြမ်းခံပုံနှင့် တာရှည်ခိုင်ခံ့ပုံတို့ ကို ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြပါသည်။ ။ ခိုင်ဖို့၊ မခိုင်ဖို့ ကျွန်တော့်အတွက် သိပ်အရေးမကြီးလှကြောင်း၊ ပန်းချီဆွဲရန်

အတွက် အညိုရောင်စက္ကူကို တောင်းခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်က ပြောပြပါသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ အကြမ်းခံခြင်း၊ ခိုင်ခံ့ခြင်းသည် ပဓာန မဟုတ်ဘဲ ပန်းချီရေး၍ ကောင်းသော မျက်နှာပြင် ရှိခြင်း ၊ မရှိခြင်းသာ လျှင် ပဓာနဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအချက်သည် ကုန်ပစ္စည်းထုပ်ရာတွင် အရေးကြီးသော်လည်း ပန်းချီဆွဲရာတွင် မူ အရေးကြီးကြောင်း ကျွန်တော်က ပြောပြပါသည်။

ကျွန်တော် ပန်းချီဆွဲလိုကြောင်း သိသည့်အခါတွင် အဘွားကြီးသည် ကျွန်တော် ဝမ်းသာလို ဝမ်းသာငြား စာရေးသည့် ဗလာစာရွက်များကို ထုတ်ပေးပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ချွေတာရေးအလို့ငှာ ကုန်ထုပ် စက္ကူများ ဖြင့် ပန်းချီရေးနေသည် ၊ စာတွေရေးနေသည် ဟု ထင်သွားပုံ ရပါသည်။

ဤတွင် ကျွန်တော်သည် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ယုတ္တိဗေဒဆိုင်ရာ တွေးခေါ်စဉ်းစားပုံတစ်ခုကို သူ့အား တတ်နိုင်သမျှ ရှင်းပြရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အညိုရောင် စက္ကူကိုသာ ကြိုက်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ စက္ကူတွင် အညိုရောင်လဲ့လဲ့သမ်းနေခြင်းကို ကြိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အောက်တိုဘာလ တောအုပ်များ တွင် အညိုရောင်လဲ့လဲ့ သမ်းနေပုံ၊ ဘီယာတွင် အညိုရောင်လဲ့လဲ့ သမ်းနေပုံ၊ မြောက်ပိုင်း သစ်ဆွေးမြေ စမ်းချောင်းများ ထဲမှ စမ်းရေတို့ အညိုရောင်လဲ့လဲ့ သမ်းနေပုံတို့ ကို ကြိုက်သကဲ့သို့ စက္ကူတွင် လည်း အညိုရောင်လဲ့လဲ့ သမ်းနေပြီဆိုလျှင် ကျွန်တော် အလွန်သဘောကျတတ်ကြောင်းတို့ ကို ရှင်းပြရပါသည်။

အညိုရောင်စက္ကူသည် ထာဝရဘုရား ဖန်ဆင်းတော်မူသော ကမ္ဘာဦးနေ့မှ ကနဦး ဆည်းဆာအရောင်ပင် ဖြစ်ကြောင်း၊ ရောင်စုံမြေဖြူခဲ တစ်ခဲ၊ နှစ်ခဲရှိပြီဆိုလျှင် အညိုရောင်စက္ကူပေါ်တွင် မီးပွား

အစက်ကလေးများကို ရေးခြယ်နိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း သို့မဟုတ်လျှင်လည်း
ရွှေရောင် အပွင့်ကလေးတွေ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း သွေးနီစက်ကလေး
တွေ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ကမ္ဘာဦးညတွင် ပေါ်လာသည့် ကနဦး ကြယ်
ပွင့်များကဲ့သို့သော ပင်လယ် စိမ်းပြာရောင်အပြောက်ကလေးများကို
ရေးဆွဲနိုင်ကြောင်းဖြင့် ကျွန်တော် တတ်သမျှ မှတ်သမျှ အဘွားကြီးကို
ပြောပြပါသည်။ ။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် အခြား တိုလီမိုလီပစ္စည်းများ ထည့်လာ
သည့် အိတ်ထဲသို့ အညိုရောင်စက္ကူများကို ထည့်လာခဲ့ပါသည်။ ။ လူတစ်
ယောက်၏ အိတ်ကပ်ထဲတွင် ထည့်လာသည့် တိုလီမိုလီပစ္စည်းများ သ
ည် အလွန်ရှေးကျပြီး အလွန်ကဗျာဆန်သည် ကို တွေ့ရလိမ့်မည် ထင်ပါ
သည်။ ။ ဥပမာအားဖြင့် သူ့အိတ်ထဲတွင် မောင်းချဓား ပါတတ်ပါသည်။ ။
မောင်းချဓားသည် လူ့အသုံးအဆောင်ဆန်ဆာပလာများ ထဲတွင် အများ
ဆုံး တွေ့ရသည့်ပစ္စည်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဓားရှည်၏ ရှေ့တော်ပြေး လူမမ
ည် ဖြစ်ပါသည်။ ။

ကျွန်တော့် အိတ်ထဲတွင် ရှိသည့် တိုလီမိုလီပစ္စည်းများ အကြောင်းကို
ကဗျာတွေရေးပြီး ကဗျာစာအုပ်တစ်အုပ် ထုတ်ဦးမည်ဟု ပင် တစ်ခါက
ကျွန်တော် စိတ်ကူးပေါက်ခဲ့ပါသေးသည်။ ။ သို့ရာတွင် ရှည်မည်ထင်သဖြ
င့် မရေးဖြစ်တော့ပါ။ ။ မဟာကဗျာကြီးများ ၏ ခေတ်သည် ကုန်ဆုံးသွား
ပါပြီ။

ကျွန်တော်သည် တုတ်ကောက်နှင့် မောင်းချဓား၊
မြေဖြူရောင်စုံခဲများ နှင့် အညိုရောင်စက္ကူတို့ ကို ယူကာ
ကုန်းကြိုကုန်းကြား၊ ကမူကြို ကမူကြားသို့ ဆက်ခဲ့ တက်ခဲ့လေသည်။ ။
ထိုကမူကြီးများ သည် တစ်ပြိုင်နက်တည်းတွင် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသည့်

သဘောကိုလည်း ဆောင်၍ ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းသည့် သဘောကိုလည်း ဆောင်နေသည့်အတွက် အင်္ဂလန်ပြည်၏ အကောင်းဆုံးသော အရည်အချင်းများကို ဖော်ပြနေသည့်အရာများ ဟု ကျွန်တော် ဆိုချင်ပါသည်။

ထိုကမူကြီးထဲတွင် နူးညံ့ချောမွေ့ပုံသည် လှည်းဆွဲမြင်းကြီးများ ၏ နူးညံ့ ချောမွေ့ပုံ သို့မဟုတ် သစ်အယ်ပင်ကြီးများ ၏ နူးညံ့ချောမွေ့ပုံနှင့် တူပါသည်။ ထိုကမူကြီးများ သည် ညံ့ဖျင်း နုန့်နဲ့ သော ကျွန်တော်တို့ အတွေးအခေါ်များကို ဆန့်ကျင် အန်တုလျက် လောက၌ အားကြီးသူတို့ သည် ကြင်နာသနားတတ်သည် ဟူသော တရားသဘောကို ဖော်ထုတ် ကြေညာသကဲ့သို့ ရှိပါသည်။

ရှုခင်းကြီးကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သည့်အခါ၌ ရှုခင်းကြီးတစ်ခု လုံးသည် ထိုရှုခင်းထဲတွင် ရှိနေသော လယ်တဲကလေးများကဲ့သို့ ကရုဏာရသကို ဆောင်လျက်ရှိပြီး ငလျင်တစ်ခုကဲ့သို့ ရုဒ္ဒရသကို ဆောင်နေသည် ဟု ကျွန်တောင် ထင်ပါသည်။ ထိုကမူချိုင့်ဝှမ်းများကြားတွင် ရွာကြီးရွာငယ်တို့ အခြေမပျက် တည်ထောင်လာခဲ့ကြသည် မှာ ရာစုနှစ်များ စွာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ သို့တိုင်အောင် ထိုကမူကြီးတွေ ခုံးခုံးကြီးထ နေ ပုံ မှာ ထိုအရာများ အားလုံးကို တိုက်စားပစ်တော့မည့် လှိုင်းလုံးကြီးတစ်ခု ခုံးခုံးကြီး ထနေပုံနှင့် တူနေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ပန်းချီဆွဲရန် နေရာရှာရင်း အပြိုင်းအရိုင်းထနေသော မြက်တောများကို ဖြတ်လာခဲ့ပါသည်။ သဘာဝအလှကို ကြည့်ပြီး ပန်းချီရေးရန်ဟု မထင်လိုက်ပါလေနှင့်။ မိစ္ဆာနတ်များ နှင့် သမ္မာဒေဝနတ်များ ၊ အမှန်တရားရောင်နီမထွန်းမီက လူတို့ ကိုးကွယ်ခဲ့သော နတ်ဒေဝတာများ ၊ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်တစ်ခဲနက် တောက်သော ဝတ်ရုံကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည့် အရိယာသူတော်စင်များ ၊ အံ့ဖွယ် အစိမ်းရောင်ရှိသ

ည့် ပင်လယ် သမုဒ္ဒရာများ နှင့် အညိုရောင်စက္ကူပေါ်တွင် မြေဖြူရောင်စုံ နှင့် ရေး၍ ကောင်းမည့် အရာများကို ကျွန်တော်ရေးမည် ဖြစ်ပါသည်။ ။

ထိုအရာများ သည် ဩကာသ လောကကြီးထက် ရေးဆွဲထိုက်သော အရာများ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ရေးဆွဲရသည် မှာ လည်း လွယ်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော့်အနီးရှိ ကွင်းထဲတွင် နွားမတစ်ကောင် ကျက်စားနေသည် ကို မြင်လိုက်ရသည် ဆိုလျှင် ဘယ်ပန်းချီဆရာဖြစ်ဖြစ် ထိုနွားမ၏ ပုံကို ရေးလိုက်မည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်ကား ခြေလေးချောင်း သတ္တဝါတို့ ၏ နောက်ခြေကို ကောင်းကောင်း ရေးဆွဲတတ်သူ မဟုတ်ပါ။ ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် နွား၏ ဝိညာဉ်ကိုသာ ရေးဆွဲပါသည်။ ။ နွား၏ ဝိညာဉ်သည် ကျွန်တော့်ရှေ့ နေခြည်ထဲတွင် လျှောက်လာနေပါသည်။ ။ နေခြည်ကြောင့် သူ့ဝိညာဉ်သည် တစ်ဖက်တွင် ငွေရောင်တောက်၍ လင်းနေပြီး အခြားတစ်ဖက်တွင် မရမ်းရောင် ညိုမှိုင်းနေပါသည်။ ။ ထိုဝိညာဉ်တွင် ဦးချို ခုနစ်ချောင်းရှိပြီး တိရစ္ဆာန် အားလုံးတို့ တွင် ရှိသော လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ခြင်း သဘောကိုလည်း ဆောင်နေပါတော့သည်။ ။

မြေဖြူရောင်စုံကလေး တစ်ချောင်းမျှဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဩကာသ လောကကြီးထဲမှ အကောင်းဆုံးအရာများကို ထုတ်နုတ် ရေးခြယ်ပြနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ သို့ရာတွင် ဤသို့ ဆိုလိုက်ခြင်းကြောင့် ဩကာသ လောကကြီးသည် လည်း ကျွန်တော့်တွင် ရှိသည့် အကောင်းဆုံးအရာတို့ ကို ထုတ်ယူနိုင်မည်မဟုတ်ဟု အဓိပ္ပာယ် မထွက်ပါ။ ဤသည် မှာ သဘာဝ စာဆိုကြီး ဝါသစ်ဝါမတိုင်မီ ပေါ်ခဲ့သော ကဗျာစာဆိုများ နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်တို့ အကဲဖြတ်မှားခဲ့ကြသည့် အချက်ပင်ဖြစ်သည် ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ ။ ထိုစာဆိုကြီးများ သည် ဝါသစ်ဝါကဲ့သို့ ဩကာသ လောကကြီးအကြောင်းကို ဖွဲ့ဆိုခြင်းမရှိခဲ့ကြသည့်အတွက် သူတို့ သည် သဘာဝ အလှအပကို မခံစားတတ်ဟု ကျွန်တော်တို့ ထင်ခဲ့ကြပါသည်။ ။

ဝါသ်ဝါ မတိုင်မီက ကဗျာစာဆိုတို့ သည် ဩကာသ လောကအကြောင်း၊ တောင်တန်းကြီးများ အကြောင်းထက် ကြီးမြတ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်များ အကြောင်းကို ရေးရန် အားသန်ခဲ့ကြပါသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ သည် ထိုအကြောင်းများကို ရေးရန်အတွက် တောင်တန်းကြီးများ ပေါ်တွင် ထိုင်၍ စဉ်းစားတွေးတောခဲ့ကြရပါသည်။ ။ ရှေးစာဆိုကြီးများ သည် ဩကာသ လောကအကြောင်းကို ရေးသားခြင်းမပြုခဲ့ကြသော်လည်း ထိုဩကာသ လောကကြီး၏ အလှအပတို့ ကို သောက်သုံးခဲ့ကြပါသည်။ ။ သူတို့ ကပင် ပိုပါလိမ့်ဦးမည်။

သူတို့ သည် သူတော်စင် နတ်မိမယ်တို့ ၏ ကိုယ်တွင် လွှမ်းခြုံထားသည့် ဝတ်ရုံဖြူတို့ ကို ရေးခြယ်ခြင်းမပြုမီ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော နှင်းပွင့်တို့ ကို တစ်နေ့လုံး ငေးမော ကြည့်ခဲ့ကြပါသည်။ ။ ထိုသို့ ငေးမောကြည့်ပြီးမှ ဝတ်ရုံဖြူတို့ ကို ရေးခြယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ သူတို့ သူရဲကောင်းများ ကိုင်စွဲသည့် ခိုင်းများကို မရေးမီ ခမ်းနားသော နေဝင်ဆည်းဆာ၏ မရန်းရောင်နှင့် ရွှေရောင်တို့ ကို ငေးကြည့်ခဲ့ကြပါသည်။ ။ ဆည်းဆာ၏ ရွှေရောင်နှင့် မရန်းရောင်တို့ ကို ကြည့်ပြီးမှ သူတို့ သူရဲကောင်းများ ၏ ခိုင်းများ ပေါ်မှ ရောင်စုံအရုပ်များကို ရေးခြယ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။ သစ်ရွက်စိမ်း အရာအထောင်တို့ ၏ အစိမ်းရောင်ကို ကြည့်ပြီးမှ ရော်ဘင်ဟု ၏ အစိမ်းရောင် ရုပ်ပုံလွှာကို ရေးဆွဲရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

နေ့ရက်ပေါင်းများ စွာ မြင်ခဲ့ရသော ကောင်းကင် အပြာရောင်သည် မယ်တော် မာရီကို လွှမ်းခြုံထားသည့် အပြာရောင်ဝတ်စုံ ဖြစ်လာပါသည်။ ။ ထိုအပြာရောင် ကောင်းကင်ကို ကြည့်ပြီးမှ မယ်တော်မာရီ၏ ဝတ်ရုံပြာကို ရေးရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။ အနုပညာစွာန် ဆိုသည် မှာ နေရောင်ခြည်များ လို တဖြည်းဖြည်းစိမ့်ဝင်သွားပြီးမှ အက်ပိုလို နေနတ်

သား ပေါ်သလို အကောင်အထည်ကြီးနှင့် ပေါ်လာရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

ကျွန်တော်သည် အညိုရောင်စက္ကူပေါ်တွင် ကိုးရိုးကားရား အရုပ်
တွေကို ရေးနေစဉ် အလွန်အရေးကြီး၍ အလွန်အဖိုးတန်သော မြေဖြူတ
စ်ခဲ မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ကို သိလိုက်သည့် အတွက် အကြီးအကျယ် စိတ်
ပျက်သွားပါသည်။ ။ ကျွန်တော်သည် အိတ်ကပ်တွေအနွဲ့ လိုက်ရှာပါသည်
။ သို့ရာတွင် အဖြူရောင်မြေဖြူခဲဆို၍ တစ်ခဲမျှ မတွေ့ပါ။ အညိုရောင် စ
က္ကူပေါ်တွင် ပန်းချီရေးသည့် သဘောဖြင့် ဥဒါဟရဏ်ဆောင်ပြထား
သော လောက သဘာဝ သဘောကို နားလည်သူတို့ အဖို့ အဖြူရောင်သ
ည် ဩဝါဒအရောင်၊ အရေးကြီးသည့် အရောင်တစ်ခု ဖြစ်ကြောင်းကို
သိကြပါသည်။ ။

ဤအချက်မှ နေ၍ ကျွန်တော်သည် အရေးကြီးသော ကျင့်ဝတ်ဆိုင်
ရာသင်ခန်းစာတစ်ခုကို ရလိုက်ပါသည်။ ။ ဤသည် မှာ အခြားမဟုတ်။
အဖြူသည် လည်း အရောင်တစ်ခု ဖြစ်သည် ဆိုသည့်အချက်ပင်ဖြစ်ပါသ
ည်။ ။ အညိုရောင်စက္ကူဖြင့် ပုံဆွဲရာမှ လန့်ဖျပ်သွားလောက်အောင် မှန်သ
ည့် အမှန်တရားတစ်ခုကို ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။
အဖြူသည် အရောင် ကင်းမဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါ။ အဖြူသည် အနီလို စူးရဲ၍
အမည်းလို သေချာသော မဖောက်ပြန်သည့် အစစ်အမှန်အရာ ဖြစ်ပါသ
ည်။ ။

ပြောရပါစေတော့။ သင်၏ ခဲတံသည် ရဲရဲနီနေသည် ဆိုပါက သင်သ
ည် နှင်းဆီပွင့်များကို ဆွဲ၍ ရပါသည်။ ။ ဖွေးဖွေးဖြူနေသည် ဆိုပါက ကြ
ယ်ပွင့်များကို ဆွဲနိုင်ပါသည်။ ။ ခရစ်ယာန် ဘာသာတရားက သင်ကြားသ
ည့် အရေးကြီးသောအချက် နှစ်ချက်၊ သုံးချက်အနက် တစ်ချက်မှာ ထိုအ
ချက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဘာသာတရားက သင်ကြားသည့် ကျင့်ဝတ်ဆိုင်

ရာ အဓိကအချက်မှာ အဖြူသည် အရောင်တစ်ရောင် ဖြစ်သည် ဆိုသည့် အချက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

သီလ ဆိုသည် မှာ မကောင်းမှု မရှိရုံသက်သက်ကို ဆိုလိုခြင်း မဟုတ်ပါ။ ကံငါးပါး၊ ကံဆယ်ပါးကို မကျူးလွန်မိစေရန် ရှောင်ရုံမျှဖြင့် မလုံလောက်ပါ။ သီလသည် ရုပ်ဒြပ် အကောင်အထည်ဖြင့် သူ့ဘာသာသူ သိခြားတည်ရှိနေသည့်အရာ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဝေဒနာတစ်ခု၊ အနံ့တစ်ခုကဲ့သို့ သူ့ဘာသာသူ အထင်အရှားရှိနေသောအရာ ဖြစ်ပါသည်။ ။ သနားခြင်းဆိုသည် မှာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ခြင်းမဖြစ်ရုံ၊ လူတွေကို လက်စားချေခြင်း၊ အပြစ်ပေးခြင်း မပြုရုံသက်သက်မျှ မဟုတ်ပါ။ သူရိယ နေမင်းကြီးကဲ့သို့ အထင်အရှား အခိုင်အမာရှိနေသည့် အရည်အချင်းတစ်မျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ။ မြင်တယ်၊ မမြင်ဘူးဟု ပြော၍ ရသောအရာဖြစ်ပါသည်။ ။ ဗြဟ္မစရိယာအကျင့်ဆိုသည် မှာ သူတစ်ပါး သားမယားကို ပြစ်မှားခြင်းမှ ရှောင်ကြည်ရုံသက်သက် မဟုတ်ပါ။ ဂျန်းအော့အတ်လို ထွန်းလင်းတောက်ပနေရမည့်အရာ ဖြစ်ပါသည်။ ။

ချုပ်၍ ပြောရလျှင် ဘုရားသခင်သည် အရောင်မျိုးစုံဖြင့် ရေးခြယ်ပါသည်။ ။ အဖြူရောင်ကို ခြယ်သကဲ့သို့ပင် အခြား ဘယ်အရောင်ကိုမျှ တောက်တောက်ပပ ရေးခြယ်လေ့ မရှိပါ။ တစ်နည်းပြောရလျှင် ကျွန်တော်တို့ ခေတ်ကြီးသည် ထိုအချက်ကို နားလည်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ ဝတ်စားကြသော ခပ်မှိုင်းမှိုင်းခပ်ရင့်ရင့် ဝတ်စုံများကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် ထိုအချက်ကို နားလည် သဘောပေါက်ကြောင်း သိနိုင်ပါသည်။ ။ အကယ်၍ သာ အဖြူသည် ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်သောအရာ၊ အရောင်မရှိသော အရာ၊ ကြားနေကျသော အဖြည့်ခံအရာ ဆိုသည့်အချက်သာ မှန်ခဲ့လျှင် အဆိုးမြင်တတ်သော ဤခေတ်ကြီး၌ အသုဘ အဝတ်အစားအဖြစ် အနက်ရောင်နှင့် မီးခိုးရောင်ကို မသုံးဘဲ အဖြူရောင်ကို သုံးကြဖွယ်ရှိပါ

သည် ။ ထိုအခါတွင် ဂုဏ်ကြီးရှင် မြို့တော်သား များ သည် လည်း ငွေ
ရောင်ဖြူဖွေးနေသည့် ဖဲကုတ်အင်္ကျီကြီးကို ဝတ်ပြီး ကြားပန်းလို
ဖွေးဖွေးဖြူသည့် ဦးထုပ်မြင့်ကြီးများကို ဆောင်းကြမည်သာ ဖြစ်ပါသည်
။ သို့ရာတွင် တကယ်၌ ကား ထိုသို့မဟုတ်။

ယခု လောလောဆယ်တွင် မူ ကျွန်တော့်တွင် အဖြူရောင် မြေဖြူခဲ
ကို ရှာမတွေ့သေးပါ။

ကျွန်တော်သည် စိတ်ပျက်ပျက်ဖြင့် ကမူကြီးပေါ်တွင် ထိုင်နေပါသ
ည် ။ အနီးအနားတစ်ဝိုက်တွင် ချီချက်စတာမြို့ထက် နီးသည့်မြို့ဟူ၍ မ
ရှိပါ။ ထိုမြို့လေးမှာ ပင် ပန်းချီဆွဲသည့် ဆေးရောင်စုံ၊ ခဲတံရောင်စုံ၊
မြေဖြူရောင်စုံရောင်းသည့်ဆိုင် ရှိမည် မဟုတ်ပါ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်
ပန်းချီကားကလေးများ ထဲတွင် မူ အဖြူပါမှ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မပါ၍ မဖြ
စ်ပါ။ လူကောင်းသူကောင်းများ မရှိလျှင် ကမ္ဘာလောကကြီးသည် အဓိ
ပ္ပာယ်ကင်းမဲ့သည့် ကမ္ဘာလောကကြီး ဖြစ်သကဲ့သို့ အဖြူရောင် မရှိလျှင်
လည်း ကျွန်တော့် ပန်းချီကားများ သည် အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့နေမည်သာ ဖြ
စ်ပါသည် ။

ကျွန်တော်သည် တစ်ခုခုဖြင့် အစားထိုးကြည့်ရန် ပတ်ဝန်းကျင်ကို
ယောင်တိယောင်နဖြင့် လှမ်းကြည့်မိပါသည် ။ ထို့နောက် ရုတ်တရက်
ထရပ်လိုက်ပြီးလျှင် အားပါးတရ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ရယ်မိပါသည် ။ ကျွ
န်တော့်ရယ်သံကြောင့် နွားမများ သည် မြက်စားရာမှ ရပ်ကာ တဘူးဘူး
တဘဲဘဲဖြင့် အရူးထိန်းကို လှမ်းခေါ်နေကြပါသည် ။ ဆာဟာရ သဲကန္တာ
ရကြီးထဲတွင် ရောက်နေပါလျက် အချိန်မှတ်သည့် သဲနာရီထဲတွင် ထည့်
ရန် သဲလိုက်ရှာနေသူ၏ အဖြစ်ကို စဉ်းစားကြည့်ပါလေ။ ပင်လယ်ထဲတွ
င် ရောက်နေပါလျက် ဓာတုဗေဒစမ်းသပ်မှုပြုလုပ်ရန် ဆားရည်မယူခဲ့မိ

လေခြင်းဟု တဖွဖွ ဖြစ်နေသည့် လူတစ်ယောက်အဖြစ်ကို စဉ်းစားကြည့်ပါလေ။

စင်စစ်၌ ကျွန်တော်သည် မြေဖြူသိုလှောင်ရုံကြီးပေါ်တွင် ထိုင်နေမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။ ယင်းတစ်ခုလုံး အဖြူရောင် မြေဖြူကျောက်တို့ဖြင့် လွှမ်းနေပါသည်။ ။ မြေဖြူ ကျောက်တောင်ကြီးများ သည် မိုးထိတော့မတတ် မားမားရပ်နေကြပါသည်။ ။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်ထိုင်နေရာ ကျောက်တောင်ကြီးမှ ကျောက်ခဲတစ်ခဲကို ကုန်းကောက်လိုက်ပါသည်။ ။ ဆိုင်တွင် ရောင်းသည့် မြေဖြူလောက်ကား မကောင်းနိုင်ပါ။ သို့ရာတွင် လိုချင်သော အရောင်ကိုကားရပါသည်။ ။

ဤအင်္ဂလန်ပြည် တောင်ပိုင်းဒေသကား ကျွန်းဆွယ်ကြီး မည်ကမတ္တမဟုတ်။ ထုံးစံလေ့ကြီးတစ်ရပ်၊ ယဉ်ကျေးမှုကြီးတစ်ရပ်ဟု တွေးရင်း ပီတိတွေဖြာလျက် ရှိပါသည်။ ။ ဤဒေသကား ယဉ်ကျေးမှု ထုံးတမ်းလေ့ စသည့် အရာများ ထက်ပင် ပို၍ မြတ်နိုး တွယ်တာဖွယ်ကောင်းသည့် အရာပေတကားဟု ကျွန်တော် ထင်မိပါသည်။ ။ (အင်္ဂလန်ပြည်) တောင်ပိုင်းဒေသသည် မြေဖြူခဲတစ်ခဲပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

(အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာ G.K. Chesterton ၏ A Piece of Chalk)

အရုဏ်နှင့် စမ်းရေ

ငါးမျှားခြင်းသည် တစ်ခါတစ်ရံမျှသာ လုပ်သည့် အပျင်းပြေအလုပ် တစ်ခုမျှသာမက တစ်သက်လုံးစွဲမည့် ဝါသနာကြီးတစ်ခု ဖြစ်သည် ဆိုလျှင် ဝါသနာအိုးတစ်ယောက်သည် ငယ်ငယ်ကတည်းက ငါးမျှားတတ်ခဲ့ဖူး လိုပါသည်။ ။ ကလေးငယ်သည် မိမိ စွန့်စားခန်းမှ ပေါ်ထွက်လာသော ရလဒ်ကို မြင်ရသည့်အခါတွင် အလွန်ဝမ်းသာတတ်ပါသည်။ ။ ထိုသို့သော သူငယ်မျိုးသည် ငယ်ငယ်ကတည်းက ‘ဇ’ ရှိတတ်ပါသည်။ ။ နွေဦးပေါက်တွင် သူသည် တောထဲမှ ငှက်ဥကလေးများကို လိုက်နှိုက်တတ်ပါသည်။ ။ အော့တစ်ရာသီတွင် ဆိုလျှင် မှိုများ၊ သစ်သီးများကို ရှာလာတတ်ပါသည်။ ။ အဲ...သူသည် စမ်းချောင်းကလေး၊ မြောင်းကလေးအနီး၌ နေသူ ဖြစ်သည် ဆိုလျှင်မူ ငယ်ငယ်ကတည်းက ချောင်းဘေးတွင် ထိုင်၍ ငါးမျှားပါတော့သည်။ ။

ကျွန်တော် ငါးမျှားတံကို စ၍ ကိုင်ဖူးသည် မှာ ကိုးနှစ်သားလောက်ကဖြစ်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော့် ဇာတိရွာအနီးတွင် ရှိသည့် ချောင်းကလေး၊ မြောင်းကလေးများ ထဲတွင် ရတတ်သမျှသော ငါးအုပ် ငါးဖွဲကလေးများကို မျှားရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။ မြစ်ကြီး၊ ချောင်းကြီးထဲမှ သားကြီးငါးကြီးများကို မျှားရန်အခွင့်အရေး မရပါ။ ကျွန်တော့်ဇာတိသည် ကုန်းခေါင်ခေါင် စားကျက်မြေကြီးများ ထဲတွင် ရှိသည့်အတိုင်း ထိုစားကျက်မြေပေါ်မှ ချောင်းငယ် မြောင်းငယ်ကလေးများ တွင် သာ မျှား

ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

ထိုချောင်းငယ် မြောင်းငယ်ကလေးများ ပင်လျှင် ကျွန်တော့်ရွာနှင့် သိပ်နီးလှသည် မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် မိုးစဲသောကာလဖြစ်သည့် နွေဦး ပေါက်တွင် သာ ကျွန်တော် သွားနိုင်ပါသည်။ ။ ကလေး ခြေတိုတိုကလေးဖြင့် ဆယ်မိုင်လောက် ဝေးသည့် ချောင်းသို့ သွားရသည် မှာ နည်းသည့်ခရီး မဟုတ်ပါ။ ထိုနေရာမှာ တွိဒ် မြစ်ကမ်းဘေးရှိ တောင်ကုန်းများ ဖြစ်ပါသည်။ ။ အမြင့်မှာ ပျမ်းမျှ ပေနှစ်ထောင့်ငါးရာ လောက်ရှိပြီး တောင်ထိပ်များ မဟုတ်ဘဲ စားပွဲမျက်နှာပြင်ကဲ့သို့ ညီညာသည့် မြေပြန့်ဖြစ်ပါသည်။ ။

တောင်ကုန်းပြင်မြင့်တွင် သစ်ဆွေးမြေများ ပေါပါသည်။ ။ တချို့နေရာတွင် လည်း ထုံးကျောက်များ ရှိပါသည်။ ။ အချို့နေရာများ တွင် လည်း ကျောက်များကြားမှ ရေတွေ စိမ့်ထွက်နေပါသည်။ ။ ထိုရေများ သည် မိုးရေမှ လည်းကောင်း၊ နှင်းတို့ အရည်ပျော်ရာမှ လည်းကောင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကာ စမ်းပေါက်ကလေးတွေ ဖြစ်နေတတ်ပါသည်။ ။ ရေသည် ရေခဲကဲ့သို့ အေးမြလျက်ရှိပြီး စိန်ကဲ့သို့ ကြည်လင်လျက် ရှိပါသည်။ ။ ထိုစမ်းပေါက်ကလေးများ သည် တောင်စောင်းအတိုင်း စီးဆင်းသွားကာ သဘာဝ စမ်းချောင်းလေးတွေ ဖြစ်နေပါသည်။ ။

ထုံးအိုင်များ စွာ တစ်မျိုးဖြစ်ပါသည်။ ။ ထိုအိုင်ကလေးများ သည် ကျောက်ဆောင်ကြားတွင် သာ ရှိနေသည်။ ။ ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် ကျောက်ဆောင်တွေ ရှိနေသဖြင့် ဘယ်ကိုမျှ စီးဆင်းမသွားကြပါ။ ။ လျှို့ဝှက်လေးများ ရိုးကလေးများ ထဲတွင် ရေခဲများ သည် နွေပေါက်သည် အထိ ရှိနေကြပြီး အရည်ပျော်သွားသည့်အခါတွင် ထုံးအိုင်ကလေးများ အဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပါသည်။ ။

ထိုစမ်းပေါက်များ ၊ ထိုထုံးအိုင်ကလေးများ သို့ သွားရန်အတွက် ကျွန်တော်သည် ရေဝေတောင်ကြောကြီးကို ကျော်သွားရပါသည် ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ဖြတ်သန်းခဲ့သည့် ရေဝေကုန်းမြင့်ကြီးကို ကြီးသည် အထိ ကျွန်တော်မမေ့နိုင်သေးပါ။ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ကလောက်ဘယ်ရီခေါ် ဆီးသီးတွေပေါလှပါသည် ။ အစတွင် နီရဲနေသည့်တိုင် ရွမ်းမှ ညှစ် ပြုလာသည့်အခါတွင် ပယင်းရောင် သမ်းလာတတ်ပြီး ကမ္ဘာတွင် အကောင်းဆုံးသော ဆီးယိုတစ်မျိုးထုတ်လုပ်နိုင်ပါသည် ။ ထိုဆီးချုံတောများ ထဲတွင် ပြာလဲ့လဲ့ ငှက်တော်များ နှင့် ခရုစုပ်ငှက်ကလေးတွေ ရှိတတ်ပါသည် ။

ကောင်းကင်သည် ပြာလဲ့၍ လေအေးကလေး တဖြူးဖြူးတိုက်စ၊ လောကကြီးသည် နွေဦးသို့ ဖြုန်းခနဲ ခုန်ကူးခါစ ဧပြီလတွင် ထိုနေရာသို့ ကျွန်တော်မကြာခဏ ရောက်တတ်ပါသည် ။ လျှို့ဝှက်က တောအုပ်ကလေးများ ထဲတွင် ငှက်သိုက်ကလေးတွေ ရှိတတ်ပါသည် ။ ပျံလွှားကလေးများ ၊ ခါများ ၊ ရစ်များ ၊ အောက်ချင်းငှက်ကလေးများ ရှိတတ်ပါသည် ။ နွေဦးပေါက်တွင် ခရုစုပ်ငှက်၏ မြည်ကျူးသံသည် တကယ့်တောသံ ဖြစ်ပါသည် ။ တောထဲတွင် ထိုငှက် မြည်သံကို ကြားရသည် မှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်ပါသည် ။ သို့ရာတွင် တောကျီးကန်းလိုခွေးခေါ် ရစ်သံကို နားမရိုင်းပါ။ ထိုငှက်၏ အသံသည် လူနေနိုင်သော တော၏ သရုပ်ကို ပြပါသည် ။ တောကြီးမျက်မည်းထဲက အသံမျိုး မဟုတ်ပါ။

အသက် ကိုးနှစ်သားအရွယ်တွင် ကျွန်တော် ငါးများသည့် ငါးစာမှာ တီကောင်သာ ဖြစ်ပါသည် ။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် ကွန်ပစ်မတတ်သေးပါ။ ရေတိမ်တိမ်ကလေးထဲသို့ ဆင်းလိုက်လျှင် ငါးတွေ လန့်ပြီး ပြေးကုန်ကြပါသည် ။ သို့ရာတွင် ထိုချောင်းကလေးများ ထဲတွင် ချုံများသည် အကာအကွယ်ကောင်း ဖြစ်နေပါသည် ။ ငါးဆိုသည့် သတ္တဝါက

လည်း တော်တော်လေး မပါးနပ်သည့် သတ္တဝါ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကမ်းစပ်တွင် ထိုင်ကာ ချိတ်တွင် တီကောင်ကို ချိတ်လိုက်ပြီး မျှောထားလိုက်ပါသည်။ ကြိုးတင်းသွားသည် နှင့် ငါးများတံကို သုတ်တင်လိုက်သည် တွင် ငါးသလောက် ယောက်ဖ တစ်ကောင်တော့ ပါလာတတ်ပါသည်။

တစ်ခါတလေတွင် လည်း အသုတ်လိုက်တွင် ငါးသည် ချိတ်မှ လွတ်ထွက်သွားပြီး ချုံကြားထဲသို့ ကျသွားသဖြင့် မနည်းရှာယူရပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် လည်း ပေါင်ဝက်လောက်ရှိသည့် ငါးကြီးများကို ရသည့်အတွက် ကျွန်တော့်မှာ မနိုင်တနိုင်ဖြင့် ကမ်းသို့ ဆွဲတင်ရပါသည်။ ထိုမျှလောက်သော ငါးကို ရခြင်းမှာ ငါးများသူတို့ အဖို့ ရယ်စရာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် မည်သို့ဖြစ်စေ ငါးရသည် ဆိုလျှင်ပင် ကျေနပ်အားရ၍ သွားပါသည်။ တစ်ခါတလေတွင် တစ်နေ့လုံးအတွက် ငါးအကောင် လေးဆယ်ခန့် ရပါသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကျွန်တော်သည် ထိုငါးများကို ဂျုံစေ့နှင့်ပြုတ်ကာ အရိုးရော အသားပါ အကုန်စားပစ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်တွင် ငါးများခြင်းတောင်း မရှိပါ။ ရသမျှ ငါးကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲတွင် ထိုးထည့်သည့်အခါ ထည့်လာပါသည်။ သို့မဟုတ်လျှင် ပါးဟက်ခွဲကာ နွယ်ကြိုးဖြင့် သီလာခဲ့ပါသည်။

ဧပြီလနှင့် မေလဆိုလျှင် တောထဲက စမ်းချောင်းတွင် ငါးများရသည်မှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း အထီးတည်း မဖြစ်ပါ။ ငှက်များ သည် ကျွန်တော့် အပေါင်းအဖော်များ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် နွေလယ်ရောက်၍ ငှက်တွေ မြည်းကျူးသံ တိတ်ပြီဆိုလျှင်မူ တောထဲတွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ကြောက်နေတတ်ပါသည်။ တောထဲတွင် စိမ်းစိုနေသော သစ်ပင်တွေချည်းရှိပြီး ပန်းပွင့်တွေ၊ ရေညှိတွေ မရှိတော့လျှင် ပို၍ ကြောက်တတ်ပါသည်။

အထူးသဖြင့် တွိဒ်မြစ်မှ အာနန္ဒသို့သွားသည့် လမ်းတွင် လျှိုကြီးတစ်ခုရှိပါသည်။ ထိုလျှိုကြီးမှာ အမြဲ စိမ်းမှောင်နေပါသည်။ ထိုလျှိုကြီးထဲသို့ ရောက်လျှင် ကျွန်တော် ကြောက်တတ်ပါသည်။ ထိုလျှိုကြီးကို ကျွန်တော်တို့ ဒေသတစ်ဝိုက်မှ လူများက သရဲစည်ပိုင်းလျှိုဟု ခေါ်ကြပါသည်။ ။ ရုဒယတ်ကစ်ပလင်းမှာ ထိုတောတစ်ဝိုက်ကို ငယ်ငယ်တုန်းက လျှောက်လည်ဖူးရာ သူ့အဆိုအရ ထိုတောသည် နတ်ကြီးသည် ဟု ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူးပါသည်။ ထိုတောနားတစ်ဝိုက်က ကုဗလိုင်ခန် ချောက်ကြီးသည် လည်း တစ္ဆေခြောက်တတ်သည် ဟု နာမည်ကြီးပါသည်။ ။

ထိုသို့ မည်းမှောင်နေသော တောကြီးမျိုးထဲသို့ ရောက်လျှင် ကျွန်တော်သည် တုန်နေအောင် ကြောက်တတ်ပါသည်။ ။ အနီးအနားတစ်ဝိုက်တွင် သိုးကလေး၊ နွားကလေး တစ်ကောင်တလေ ရှိသည် ဆိုလျှင် တော်ပါသေးသည်။ ။ သို့ရာတွင် သိုးတို့၊ နွားတို့၊ ငှက်သံကျေးသံတို့ မရှိတော့ဘဲ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ဆိုလျှင်မူကား ကျွန်တော်စည်ကျောက်တောင်ကြီးတွေ ပိတ်ကာနေသော လျှိုထဲတွင် တစ်ယောက်ထီးတည်း ရှိနေသည် ဟူသော အသိဖြင့် အားငယ်နေတတ်ပါသည်။ ။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကျွန်တော်သည် ကြောက်လန့်ကာ တအားကုန် ပြန်ပြေးလာခဲ့ပြီး သိုးကျောင်းသား၊ နွားကျောင်းသား တဲကလေးတစ်လုံးအနီးသို့ ရောက်မှ ပင် ရပ်ပါတော့သည်။ ။

ငယ်ငယ်က ထိုသို့သော စွန့်စားခန်းများကို ဖြတ်သန်းခဲ့စဉ် အရုဏ်၏ အံ့ဖွယ်တို့ ကို ကျွန်တော် စတင်၍ တွေ့ခဲ့ဖူးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ နွေရာသီ ငါးသလောက် ယောက်ဖ များလျှင် နေမထွက်မီ မိုးထိုးမှောင်တောင်တွင် မျှား၍ အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည် ဟု ပြောသံကြားဖူးသဖြင့် တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်အိပ်ရာမှ စောစောထကာ အင်္ကျီခပ်ထူထူ ဝတ်ပြီး ငါးမျှားရန် အိမ်မှ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ။ ကျွန်တော့်

တွင် နာရီမရှိသဖြင့် အစောကြီး ထွက်လာခဲ့မိပါသည် ။ နာရီအတော်ကြာ လမ်းလျှောက်လာခဲ့ပြီး ရေဝေကုန်းတန်းကြီးကို ကျော်လိုက်သည့်အခါတွင် ကျွန်တော်သည် အရှေ့ဘက်မှ ရောင်နီပျို့ လာသည် ကို မြင်လိုက်ရပါသည် ။ ညတွင် စုန်းတွေ၊ ကဝေတွေ မြူးသည် ဟု ကျွန်တော် ကြားဖူးသဖြင့် ကျွန်တော့်ရင်သည် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေပါသည် ။ သို့ရာတွင် ဘာကိုမျှ ကျွန်တော် မတွေ့ရပါ။

ကျွန်တော်သည် ကျောက်ဆောင်ကြီးတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်၍ အရှေ့ဘက်ကို မျှော်ကြည့်ပါသည် ။ အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်သည် ပြာမှောင်ရာမှ နှင်းဆီရိပ် ပြေးလာပါသည် ။ နှင်းဆီရိပ် ပြေးရာမှ မရန်းရောင်သို့ ကူးလာပါသည် ။ ထို့နောက်တွင် မူ ရွှေလုံးကြီးသည် အရှေ့ဘက်အစွန်ဆုံး တောင်ထိပ်မှ တငြိမ်ငြိမ် ထွက်လာပါသည် ။ စွန့်စားသွားလာသူ ကော့တက်ဇ်သည် ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာကြီးကို မျှော်ကြည့်သကဲ့သို့ ကျွန်တော်သည် လည်း အရှေ့ ဥဒည်စွန်းကို မျှော်ကြည့်ပါသည် ။ ထို့နေ မနက်က ထိုအရသာကို တွေ့ခဲ့ရပြီဖြစ်သဖြင့် ငါးပင်ကောင်းကောင်း မမျှားချင်တော့ပါ။ ရှုခင်း၏ တင့်တယ်မှုနှင့် ကျွန်တော့် ဝမ်းထဲမှ တကြုတ်ကြုတ် မြည်သော ဆာလောင်မှုတို့ ကြောင့် ကျွန်တော်သည် အိမ်သို့ တန်းပြန်လာခဲ့ပါသည် ။ ကျွန်တော့်ရင်သည် ကြောက်စိတ်နှင့် ပီတိစိတ်တို့ လွှမ်းနေပါသည် ။

ထို့နောက်မှ စ၍ နေရာများ စွာတွင် အရုဏ်ပျို့သည် ကို ကျွန်တော် မြင်ဖူးခဲ့ပါသည် ။ ကောလိပ်သို့ တက်နေစဉ် မြူနှင်းတွေ ဆိုင်းနေသော ဂလတ်စဂိုလမ်းမများ ပေါ်သို့ ဖြာကျနေသော အနောက်ဘက် ကုန်းမြင့်ဒေသ၏ အရုဏ်ကို ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ဖူးပါသည် ။ ကောက်ရိုးတဲကလေးထဲတွင် ချမ်းချမ်းစီးစီး၊ ဆာဆာလောင်လောင်ဖြင့် လှဲအိပ်နေစဉ် ဖြာကျလာသော အရှေ့ဘက်ကုန်းမြင့်အရုဏ်ရောင်ခြည်ကိုလည်း ကျွန်တော်

မြင်ခဲ့ဖူးလေပြီ။ နှင်းခဲများ နှင့် တောက်နေသော တောင်ပေါ်သို့ ဖြာကျလာသော တောင်တက်သမားကို နှုတ်ဆက်သည့် အရုဏ်ရောင်ခြည်ကိုလည်း ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ဖူးလေပြီ။

အာဖရိက တောကြီးမျက်မည်းထဲမှ အရုဏ်ကိုလည်းကောင်း၊ ကျောက်တောင်ကြီးများ ပေါ်မှ အရုဏ်ကိုလည်းကောင်း၊ နှင်းမှုန်တို့ ထူထပ်စွာ ကျလျက်ရှိသည့် မနက်ခင်း၏ ရနံ့တို့ မွေးထုံနေသော ကျောက်တောင်ကြီးပေါ်မှ အရုဏ်ကိုလည်းကောင်း၊ ရန်သူနယ်မြေတွင် ရန်သူတို့ ၏ သေနတ်သံတို့ အကြားမှ ပြုထွက်လာသော ပီကာဒီနှင့် ဖလင်ဒါပြည်နယ်များမှ အရုဏ်ကိုလည်းကောင်း၊ သမုဒ္ဒရာပေါ်၊ ပရေရီမြက်ခင်းပေါ်နှင့် သဲကန္တာရပေါ်မှ အရုဏ်တို့ ကိုလည်းကောင်း ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ဖူးပါပြီ။ အသက်အရွယ် ကြီးသူတို့ ဆုံးရှုံးသောအခွင့်အရေးတစ်ရပ်မှာ နေထွက် အရုဏ်ကို မမြင်ရခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည် ။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် အသက်ကြီးသူတို့ ၏ နေ့တာသည် တိုတောင်းနေခြင်း ဖြစ်လေသလောဟု ပင် ကျွန်တော် ထင်မိပါသေးသည် ။ အသက်ကြီးလာသည် နှင့်အမျှ နေ့ခင်း အစပြုချိန်တွင် တွေ့ရသော ပျော်စရာတို့ ကို ကျွန်တော်တို့ ဆုံးရှုံးကြရပါသည် ။

(အင်္ဂလိပ် စာရေးဆရာ John Buchan ၏ Springs)

အောက်တိုဘာ ကန်သာ

အောက်တိုဘာ ညောင်းရွက်များ သည် ကန်မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ကြွေကျကြလေပြီ။ နေသာ၍ လေငြိမ်သည့် နေ့များ ၌ ရွက်ကြွေများ သည် ညိုမှော်သော ရေပြင်ပေါ်တွင် ထောင်သောင်းမက မျောပါလျက် ရှိကြ၏။ ။ ပင်ယံမြင့်ထက်မှ တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေကျလာသော ပေါ်ပလာရွက်ဝါများ သည် ကန်ရေပြင်တွင် ရေတပ်ကြီး ခင်းသည့်နှယ် ရှိသည်။ ။ သို့ရာတွင် မိုးရွာသည့် နေ့များ နှင့်မိုးရွာပြီးစ နေ့များ တွင် ဆိုလျှင်မူ ထိုညောင်းရွက်ဝါများ သည် ဘေးသို့ရှဲသွားကြကာ ကန်ရေပြင်၏ ပကတိမျက်နှာကို မြင်ရသည်။ ။

နွေရာသီတွင် ရေပြင်ကို မြစိမ်းရောင်ကမ္မလာ ခင်းသည့်နှယ်ရှိအောင် ပွင့်တတ်ကြသည့် ကြာပန်း ကြာဖူး တစ်ဖူးတလေကိုလည်း မြင်ရတတ်၏။ ယခုမူ ထိုကြာပန်း ကြာဖူးတို့ လည်း မရှိကြတော့။ ကျူပင်တို့ သည် လည်း လေညင်းက ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ရက်လုပ်ထားသည့် ခြင်းထောင်းများ သဖွင် ဖရိဖရဲ ပြုလဲလျက် ရှိကြလေပြီ။ ထိုကျူတောတို့ သည် ဝမ်းဘဲ၊ ဟင်္သာတို့ အဖို့ ရန်သူတို့ ၏ ဘေးမှ ခိုလှုံရာများ ဖြစ်ကြလေပြီ။

ထိုကျူတောနှင့် ကြာတောထဲတွင် အောက်ချင်းနှင့် မယ်ညိုတို့ သည် တစ်နွေလုံးအောင်းခဲ့ကြ၏။ တစ်ကန်လုံး ကြာပွင့်တွေ ဝေနေသဖြင့် သူတို့ အဖို့ ကူးခပ်စရာ နေရာပင် မရှိတော့။ သူတို့ သည် ညောင်းရွက်ကြွေ

များကို ကသိုဏ်းရှုနေကြသည့်နှယ် ခေါင်းကို ဟိုယိမ်း သည် ငဲ့၍ တစ်
နေ့လုံး တစိုက်စိုက် လမ်းသလား နေတတ်ကြသည်။ ။ ရွက်ကြွေတို့ မရှိ
တော့လျှင်မူ သူတို့ အဖို့ ကူးခပ်စရာ နေရာရှိ၏။ ကျွန်းငယ်ကလေး နှစ်
ကျွန်းမှ အပ ကန်ရေပြင်သည် တပြန့်တပြူးကြီး ဖြစ်နေ၏။ ငှက်က
လေးများ ရေယာဉ်ပျံများ သဖွယ် ကန်ရေပြင်သို့ ထိုးဆင်းလာလိုက်၊ အ
ပေါ်သို့ ပျံတက်သွားလိုက်ဖြင့် မြူးထူး ကူးခတ်လျက် ရှိကြ၏။

သူတို့ ဘေး ခပ်မြင့်မြင့်တွင် တောတန်းတို့ တန်းစီ၍ ပျံသန်းလာကြ
ပုံကို ကြည့်ရသည် မှာ လည်း ကျက်သရေရှိပါဘိ။ စိမ်းပြာရောင် သမ်း
နေသည့် သူတို့ လည်း ပင်းသည် ဆန့်တန်းလျက်ရှိကာ ကောင်းကင်တွင်
လေတပ်အုပ်စုတစ်စု အိမ်သို့ ပျံသန်းလာပုံနှင့်ပင် တူတော့သည်။ ။

နွေမနှောင်းမီ ကန်ထဲတွင် ငါးမျှား၍ မရတတ်သေး။
ရေနည်းသည့်ပြင် အမှိုက်သရိုက်တို့ လည်း ကင်းရှင်းသဖြင့် အုပ်လိုက်
နေစာလှုံနေသော ငါးအုပ်များကို မြင်ရတတ်သည်။ ။ ညနေပိုင်း အေးမြစ
ပြုလာကာ ရေညှိရောင် သမ်းလာသည့် အချိန်တွင် မှ ကန်မျက်နှာပြင်
သည် လှုပ်ရှားစ ပြုလာကာ အပေါ်သို့ တက်လာသည့် ငါးအုပ်များကြော
င့် ငွေလှိုင်းကလေးများ ၏ အကအခုန်ကို မြင်ရတတ်သည်။ ။ ထိုအခါမျိုး
တွင် မှ ငါးမျှားတံကို လာဟပ်သည့် ငါးနပ်ငါးဖွဲကလေးများ တစ်ကောင်
တလေကို မြင်ရတတ်သည်။ ။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ငါးသေတ္တာ ငါး
လောက်မျှသာ ရှိသည့် ငါးသံချိတ်ကလေးများကို ရတတ်သည်။ ။

ကျန်အချိန်များ တွင် မူကာ ဆယ်အုပ်၊ အုပ်နှစ်ဆယ်ရှိသော ငါးအုပ်
များ သည် မည်းနက်သော တော်ဝီဒိုများ သဖွယ် ရေလယ်တွင် မလှုပ်မ
ယှက် ငြိမ်နေတတ်ကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မှ ရေပြင်ပေါ်သို့ အုပ်လိုက်
တက်လာကြကာ မျက်နှာပြင်ကို လှုပ်ရှားစေတော့သည်။ ။

ကန်အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ သက်ရှိသတ္တဝါတို့ ၏ ဘဝသည် ရေကို ဗဟိုပြု
နေကြရသည့် ဘဝပင် ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပင်အိုကြီးများ အောက်
တွင် ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြင့် လမ်းသလားနေတတ်ကြသော ဘီလုံးငှက်ကလေး
တစ်ကောင်တလေကို တွေ့ရတတ်ပါသေး၏။ ရေလယ်ကျွန်းရှိ သစ်ပင်
တစ်ပင်ပေါ်မှ နေ၍ အောက်တိုဘာ ညနေခင်းကို တေးဖွဲ့နေသော သပိ
တ်လွယ်ငှက်ကလေး တစ်ကောင်တလေ၏ အသံကိုလည်း ကြားရတတ်
ပါသေး၏။

ထိုမှ လွဲလျှင်မူ ထိုအနီးတွင် ရေ ကျေးငှက်များ သာ ရှိတတ်သည်။ ။
တောကျီးကန်းကြီးများ သည် သည် နေရာသို့ ဘယ်တော့မျှ
လာလေ့မရှိကြ။ မိုးစွေငှက်တို့ လည်း မလာကြ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မူ ခို
တစ်ကောင်သည် ကန်ရေပြင်ပေါ်မှ ဖြတ်ကာ တောအုပ်ညိုညိုဘက်ဆီ
သို့ ပျံသန်းသွားတတ်၏။ စင်ရော်ငှက်များ ပင်လျှင် ရေပြင်ဆီသို့
မလာကြဘဲ ထွန်ရေးတို့ အလှိုင်းလှိုင်းထနေသည့် လယ်ကွင်းများ ဘက်
တွင် သာ ကျက်စားလေ့ ရှိကြ၏။

သို့ရာတွင် နွေဦးသို့ရောက်လျှင်မူ တောငန်းရိုင်းများ သည် သူတို့ အ
သိုက်ရှိရာ ကျူတောညိုညိုတို့ ဆီသို့ ပြန်လာတတ်ကြ၏။ မျိုင်းညိုကြီး
တ စ်ကေ ၁၀၀ မှ ၁ ကန်ပေါင်အနီး ရေစပ်စပ်ထဲတွင် အမြဲ
လမ်းလျှောက်ရင်း အသံဗလံ ဆူဆူညံညံ ကြားလျှင် ကောင်းကင်သို့
မော်ကြည့်တတ်သည် ကို တွေ့ရသည်။ တစ်ဖက်ရှိ စိမ့်တောပေါ်တွင် မူ
စနိုက်ကလေးများ သည် တဝီဝီ ပျံသန်း ပျော်မြူးလျက် ရှိကြသည်။ ။ က
န်စွယ်ရှိ ရေစပ်ကျဉ်းကျဉ်းကလေးပေါ်သို့ ငိုက်ကျနေသည့်
မိုးမခကိုင်းများ ကြားတွင် မူ ပိန်ညင်းငှက်တို့ သည် လျှပ်စီးပြက်သည့်နှ
ယ် တစ်ဟု န်ထိုး ပျံသန်းပြီးနောက် ရေပြင်တွင် ရုပ်တိုက်
ပြေးလွှားနေကြသည်။ ။

သို့ရာတွင် တစ်ခါတစ်ရံတွင် လည်း အချိန် အတော်ကြာသည် အထိ မည်သည့်အသံကိုမျှ မကြားရ။ မည်သည့်လှုပ်ရှားမှုကိုမျှ မမြင်ရဘဲ နေ တတ်သည် ။ ငါးတို့ လည်း ကူးခတ်ခြင်းမရှိသဖြင့် ရေပြင်က ငြိမ်သက် လျက်။ ဟင်္သာတို့ ၏ အောင်တော်သံက ဆိတ်လျက်။ သစ်ရွက်တို့ ကလည်း ပင်ယံထက်မှ ကြွေကျခြင်းမရှိဘဲ ငြိမ်သက်လျက်။ ရေညိုညိုသည် ပကတိ ငြိမ်သက်လျက်ရှိကာ ဆီမျက်နှာပြင်လို အပေါ်ရေတင်းပြီး လှုပ်ရှားခြင်း ကင်းနေသည် ။

ထိုသို့ ရာသီဥတု ငြိမ်သက် ကြည်လင်သော နေ့များ တွင် ကန်အနီး တစ်ဝိုက်၌ တွေ့ရသည့် အသွေးအရောင်တို့ မှာ အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလေ စွ။ တောင်ဘက် ကန်ပေါင်ရိုးတွင် ပေါက်နေသည့် သစ်ကြားပင်၊ မိုးမခပင်၊ ပေါ်ပလာပင်တို့ သည် ကန်ရေပြင်ကို အရိပ်ထိုးလျက်ရှိလေရာ ရေပြင်သည် လိမ္မော်ရောင် ကြေးနီရောင် ကန့်လန့်ကာကြီးတစ်ချပ်ကို ခင်းထားသည် နှင့်တူတော့သည် ။ ချယ်ရီခြံများ နှင့် သစ်တော်ခြံများ တွင် လိမ္မော်သွေး၊ ပန်းနုသွေးတောက်လျက်။ သူတို့ ရှေ့တွင် မူ အရိုးပြိုင်းပြိုင်းထနေသည့် မိုမခပင်တန်းများက အစီအရီ။ ဝက်သစ်ချပင်များကား စိမ်းစိုနေကြဆဲ။ သို့ရာတွင် အဝေးတွင် ရှိသည့် သစ်တိုပင်ကြီးများ ၊ တောင်တန်းနီနီကြီးများ လို ခုံညားလျက်။

ထိုအခါမျိုးတွင် ကန်ရေပြင်ပေါ်၌ မမျှော်လင့်သော အသွေးအရောင်တို့ ပေါ်လာတတ်ကြ၏။ ကန်ရေပြင်ပေါ်တွင် စိမ်းစိုနေသော ဇလပ်ပင်များ သည် အုပ်စုဖွဲ့၍ ခေါင်းထောင်နေကြသည် ။ သို့ရာတွင် နီရဲသော အသီးများမှာ ဆွတ်ခူးသူ မရှိကြတော့။

တစ်ခုသော တနင်္ဂနွေနေ့ မနက်၌ ကန်ပေါင်မှ မနီးမဝေး သစ်သီးခြံထဲတွင် ပါးနီနီ၊ ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့် အဘိုးအိုတစ်ယောက်သည် သစ်တော်ပ

င် တစ်ပင်တွင် လှေကားတစ်ခုကို ထောင်လျက် ရှိ၏။ ထိုအချိန်၊ ထိုကာလ၊ ထိုနှစ်သည် မည်သည့် အချိန်ကာလနည်း။ မည်သည့်နှစ်နည်း။ မည်သည့်အချိန်၊ မည်သည့်ကာလ၊ မည်သည့်နှစ်ဟု တပ်အပ်သေချာ ပြော၍ မရနိုင်ပါ။

ကန်ရေပြင်ပေါ်တွင် အရောင်စုံ အသွေးစုံ ကန့်လန့်ကာကြီး ဖြန့်ခင်းလိုက်သည့် ကာလ၊ ရေပြင်ပေါ်သို့ လေပံသီးတွေ တဖြုန်းဖြုန်း ကြွေကျသည့်ကာလ၊ သစ်သီးခြံတွင် အပွင့်တွေဝေသည့်ကာလ၊ သစ်တော်ခြံတွင် သစ်တော်သီးတွေ သီးသည့်ကာလ၊ အဘိုးအိုက သစ်ပင်တွင် လှေကားထောင်ကာ ခြေမြဲ မမြဲကို စမ်းကြည့်နေသည့် ကာလ၊ ပေါ်ပလင်ပင်မှ ရွက်ကျင်ရွက်ဟောင်းတို့ ကို လေညင်းက တဖြုတ်ဖြုတ် ခြွေချနေသည့် ကာလသည် မည်သည့်ကာလ၊ မည်သည့်အချိန်၊ မည်သည့်နှစ်ဟု မပြောနိုင်ပါ။ ရေ၏ အသွားအလာ၊ ရေ၏ ဝန်းကျင်၊ ရေ၏ အလှ၊ ရေပေါ်တွင် ၊ ရေထဲတွင် ၊ ရေနားတွင် တည်နေသည့် အလှသည့် အချိန်ကာလ သတ်မှတ်ချက် မရှိပါ။ ၁၈၄၀ ပြည့်နှစ်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည် ။ ၁၇၄၀ ပြည့်နှစ်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည် ။

(ဝိတိုရိယခေတ် ပန်းချီကျော်) ဂီးလ်ဗတ်ဂျိုက်က ထိုရာသီကို မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သည့် နှစ်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည် ။ ကလိုင်ရီတွင် ဂီးလ်ဗတ်က နွေဦးရာသီနှင့် လုလင်ပျို လုံမပျိုများကို မှတ်တမ်းတင် ရေးဆွဲသည့် ကာလလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည် ။ ဝေါ်လ်တန်က မျဉ်းတစ်ကြောင်းကိုဆွဲကာ ထိုရာသီဦးကို အရောင်အသွေးစုံ ခြယ်ပြရန် စောင့်ဆိုင်းနေသည့် ကာလလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည် ။ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသော ကန်၊ ရွှေရေသို့ လုနေကြသော ညောင်းရွက်များ ၊ သစ်တော်ပင် ခြေရင်းတွင် လှေကား ထောင်နေသော အဘိုးအို၊ ရေတွင် မျောနေကြသော ပေါ်ပလင်ပွင့် စသည် တို့ သည် ထိုပန်းချီကျော်တို့ သာ နားလည်နိုင်သော ဘာ

သာစကားတစ်မျိုးမှ စကားလုံးများ ဖြစ်ကြပါသည်။ ။

သို့ရာတွင် သူတို့ နားမလည်ခဲ့သော အရာအချို့ကား ရှိကြပါသေးသည်။ ။ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သော ညနေခင်းတစ်ခု၌ အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပေါက်ကွဲမှုတစ်ခုခု ဖြစ်ပွားခဲ့သဖြင့် ငါးများ လန့်ဖျပ်ကာ ရေပေါ်သို့ အစုလိုက်အပြုံလိုက် ပေါ်လာသည် ကို ဝေါ်လတန် နားလည်မည် မထင်ပါ။ ဝိတိုရိယခေတ်တွင် ကြမ်းတမ်းသော ဆောင်းရာသီများကို တွေ့ကြုံရေးဆွဲခဲ့ဖူးသည့် ဂီးလ်ဗတ်သည် လည်း ကြည်လင်သော အောက်တိုဘာကောင်းကင်တွင် တစ်ယောက်ယောက် တက်၍ စကိတ်စီးထားသည့်နယ် ကွေ့ကောက် ရစ်ပတ်နေသော (လေယာဉ်ပျံများမှ) မီးခိုးတန်းများကို နားလည်မည် မဟုတ်ပါ။ သံမဏိပုစဉ်းအုပ် ကျလာသကဲ့သို့ မည်သည့်နေရာကမှန်း မသိ ကျလာသော ဗုံဆန်များကိုလည်း ဂျိုက် နားလည်မည် မဟုတ်ပါ။

ချိန်ခါမဟုတ်ပါဘဲလျက် ကောင်းကင်တွင် မိုးချုန်းသကဲ့သို့ မြည်ဟည်းသွားသော မိုးချုန်းသံများကိုလည်းကောင်း၊ ကောင်းကင်ကြီး၏ ညည်းတွားသံများ နှင့် တုန်လှုပ် ချောက်ချားနေသံများကို လည်းကောင်း သူတို့ ကြားဖူးခဲ့ကြမည် မဟုတ်ပါ။ ကောင်းကင်မှ ပိုးစတာကြီးတစ်ခုကို ဖြေလျှော့ချလိုက်သလို ကင့်ပြည်နယ် မြေကြီးပေါ်သို့ ကျလာသော အရာများကိုလည်း သူတို့ မြင်ဖူးခဲ့မည် မထင်ပါ။

ထို အောက်တိုဘာ ကန်သာသည် စစ်မြေပြင်၊ စစ်တလင်းကြီး ဆိုသည် ကို သူတို့ အားလုံး နားလည်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ သူတို့ အားလုံးသည် ငြိမ်သက်နေသော ရွှေရောင် အောက်တိုဘာ ကန်သာမှ ညှိုးစပြုနေသော ကြာရွက်များ အကြား ရေပြင်တွင် ဇလပ်သီးနီနီတို့ အလှ ကြည့်နေသည် ကိုသာ မြင်ခဲ့ဖူးသူများ ဖြစ်လေရော အောက်တိုဘာ ကန်သာ

သည် စစ်မြေပြင် ဖြစ်နေသည် ကို သူတို့ နားမလည် ဆိုလျှင်လည်း သူ
တို့ ကို ခွင့်လွှတ်ရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ။

(အင်္ဂလိပ် စာရေးဆရာ H. E. Bates ၏ October Lake)

ပန်းပွင့်များ ၊ ငှက်များ နှင့် ပိုးမွှားများ ၏ နတ်သမီးတိုင်းပြည်

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ရက်လောက်က ကျွန်တော်သည် ဒဗလျူ၊ အိတ်၊ ဟတ်ဆန်၏ ‘ငှက်နှင့် လူ’ ဆိုသည့် စာအုပ်ကို ဖတ်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဒုတိယအခန်းတွင် ဟတ်ဆတ်က အက်ဒွပ်ဂရေး၏ စကားတစ်ခွန်းကို ကိုးကားသွားခဲ့ပါသည်။ ။ ကျေးငှက်များကို ချစ်ခင်ခြင်း၊ နှစ်သက်ခြင်း၊ သူတို့အကြောင်းကို လေ့လာခြင်းသည် ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ သာမန် သိရှိနေကြရသော တစ်ဆင့်ကြားသတင်းများကို ကြားသိရသည် ထက် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းကြောင်း၊ ကျေးငှက်ကလေးများ ၏ တွန်ကျူးသံကို နားထောင်ရခြင်းနှင့် သူတို့ ကို မြင်ရခြင်းသည် အခြားသော အရာများ ၊ အသံများကို နားထောင်ရခြင်း၊ ကြည့်ရခြင်းထက် စိတ်ကို ကြည်လင်စေကြောင်း၊ စွဲလမ်းစေကြောင်းဖြင့် ဂရေးက ပြောခဲ့ပါသည်။ ။ ထိုစာပိုဒ်များကို ဖတ်လိုက်ရသည့်အခါ၌ အတိတ်မှ ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသည့် အဖြစ်အပျက်များကို ကျွန်တော် ပြန်၍ အမှတ်ရလာပါသည်။ ။

ကျွန်တော့် မွေးရပ်မြေရှိ ကျွန်တော်တို့ အိမ်အိုကြီးနောက်တွင် ကန်ကလေးတစ်ကန် ရှိပါသည်။ ။ ကန်အလယ်တွင် ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်းရှိရာ ထိုကျွန်းကလေးသည် ကျွန်တော့် လူမမည်ဘဝ၏ နတ်သမီးတိုင်းပြည်တစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျွန်တော်သည် ကန်စပ်တွင် ရပ်ကာ ကန်ထဲမှ ငါးကလေးများ ၊ ကျူပင်များကို

ငေးကြည့်နေတတ်ပါသည်။ ။

တစ်ခါသော် ရေပြင်ပေါ်သို့ ထိုးဆင်းလာသော ပိန်ညင်းခေါ် ရေညောင့်ကောင် နှစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်ရရာ လက်ခနဲ မြင်လိုက်ရသော သူတို့ ၏ တောင်ပံမှ အရောင်ကို ကြည့်၍ ကျွန်တော် ကြည်နူးသွားပါသည်။ ။ ထို့နောက်တွင် မူ မျက်စိကို မှိတ်လိုက်တိုင်း သူတို့ တောင်ပံမှ အရောင်ကလေးများကို အတန်ကြာသည် အထိ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲ၌ စွဲနေပါသည်။ ။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်နှင့်အတူ ကျွန်တော့် ချစ်ဦးသူလည်း ပါလာခဲ့ရာ ထိုငှက်ကလေး နှစ်ကောင်ကို မျက်စိထဲတွင် မြင်လာသည် နှင့်အတူ ကျွန်တော့်ချစ်သူ၏ နို့လျသေးသွယ်သော ကိုယ်လုံးကလေးကိုလည်း မျက်စိထဲတွင် မြင်ယောင်လာတတ်ပါသည်။ ။

သဲဖြူတွင် ရှိသည့် အမျိုးသမီး ဆရာဖြစ်သင်ကျောင်းတွင် နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ် ကြာမျှ ကျောင်းဆရာလုပ်ခဲ့စဉ် ကျွန်တော်သည် ချောင်းဘေးတွင် အမြဲ လမ်းလျှောက်လေ့ ရှိပါသည်။ ။ တစ်ခါသော် ထိုသို့ လမ်းလျှောက်နေတုန်းချောင်းရေပြင်ပေါ်တွင် ရုပ်တိုက် ပျံသန်းသွားကြသော ပိန်ညင်းငှက်မောင်နှံကို လက်ခနဲ မြင်လိုက်ရပြန်ပါသည်။ ။

‘ဟာ...ပိန်ညင်းငှက်ကလေးတွေ လှလိုက်တာ’ ဟု ပါးစပ်မှ လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်မိသဖြင့် အနီးတစ်ဝိုက်မှ လူများက ဝိုင်းကြည့်ခြင်းကိုပင် ခံလိုက်ရပါသေးသည်။ ။ မျက်လုံးများကို မှိတ်လိုက်သည့်အခါတွင် ငယ်ငယ်က ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ရသည့် ပိန်ညင်းငှက်မောင်နှံနှင့် ကျွန်တော့် ချစ်ဦးသူကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်တော် ကလေးဘဝက သွားရောက်ခဲ့သည့် နတ်သမီးတိုင်းပြည်ကလေးကို လည်းကောင်း မျက်စိထဲတွင် မြင်ယောင်ဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ ။

ကျွန်တော် မေ့မရနိုင်သော အခြား ကြည်နူးစရာ မြင်ကွင်းကလေးမှာ ဥဩငှက်ကလေးများ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဥဩငှက်ကလေးများကို မြင်ရပြီး ဥဩငှက်ကလေးများ ၏ တွန်ကျူးသံကို ကြားလိုက်ရသည် နှင့် ‘မြရည်စိမ်းစို၊ တောအုပ်ညိုမှ ၊ သံချိုဥဩ၊ ရင့်ရုနောလျက်’ ဆိုသည့် စာဆိုကြီး တူဖူး၏ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို သွား၍ သတိရမိပါသည်။ ။

စစ်ပြီးသည့်နောက်တွင် ကျွန်တော်သည် မွေးရပ်မြေသို့ တစ်ခေါက်ပြန်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ။ တစ်ခါက နတ်သမီးတိုင်းပြည်ဟု ကျွန်တော် ခေါ်ခဲ့သော ရေနံကလေးမှာ ကျွန်တော် ငယ်စဉ်ကလောက်သာယာခြင်း မရှိတော့ပါ။ သို့တိုင်အောင် ကန်စပ်တွင် ရပ်၍ ကန်ရေပြင်ကို မျှော်ကြည့်လိုက်တိုင်း ကျွန်တော် ငယ်စဉ်က မြင်ခဲ့ရသော ပိန်ညင်းငှက်မောင်နှံတို့ ၏ လှပသည့် ရှုခင်းကလေးကို လည်းကောင်း၊ ရေပြင်တွင် ရှုပ်တိုက် ပျံသန်းသွားကြသော ပိန်ညင်းငှက်မောင်နှံတို့ ၏ အလှကို လည်းကောင်း ကျွန်တော့်မျက်စိထဲတွင် မြင်ယောင်နေဆဲပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

တစ်ခါတွင် မူ ဥဩငှက်ကလေး၏ တွန်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် လွမ်းကြည့်လိုက်ရာ သစ်ရွက် သစ်ကိုင်းများကြားမှ နေခြည်ထိုးရိုက်နေသော ဥဩငှက်၏ တောင်ပံကလေးများကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရသည်။ ။ ထိုမြင်ကွင်းကလေးကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါတွင် လည်း ‘ညနေဆီ သုတ်လေနှောပြန်တော့၊ မြရွှေရည်အုတ် ရွှေဥဩရယ်နဲ့ ၊ တောခြေမှာ ဝေဆိုင်း မြူထပါလို့ ၊ ငွေဖျိုင်းဖြူပညာရှိရယ်’ ဆိုသည့် ကျွန်တော့်အဖေဆိုလေ့ရှိသော လွမ်းချင်းကလေးကို သတိရတတ်ပါသည်။ ။ ဘာကြောင့် ထိုလွမ်းချင်းကိုချည်း ညည်းရသနည်းဟု အဖေ့ကို ကျွန်တော် မမေးမိပါ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ ရွာ အနီးတစ်ဝိုက်၌ မကြာခဏ မြင်ရသော ငှ

က်တို့ ကို အဖေ စိတ်စွဲနေသောကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ ။

ယခုတစ်ခေါက် ပြန်လာသည့်အခါတွင် မူ ကျွန်တော် ခါတိုင်းလောက်မပျော်ပါ။ ခွဲခွာခဲ့ရသော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့် မိသားစုကို သတိရနေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ယခု ဇာတိမြေရောက်၍ ဥဩတွန်သံကို ကြားလိုက်ရသည့် အခါတွင် မူကား ကျွန်တော် ငယ်စဉ်က ရခဲ့သည့် ကြည်နူးမှုမျိုးကို ပြန်၍ ရလိုက်ပါသည်။ ။ ဥဩသံကို ကျွန်တော် မကြားရသည် မှာ ကြာလှပါပြီ။ သို့ရာတွင် နှစ်ပေါင်း မည်မျှကြာကြာ တူဖူး၏ ‘မြရည်စိမ်းစို၊ တောအုပ်ညိုမှ ၊ သံချိုဥဩ၊ ရင့်ရှုနှောလျက်’ ဆိုသော စာပိုဒ်တို့ ကို သတိရလိုက်မိသည့်အခါတွင် ငယ်စဉ်ဘဝကို လွမ်းသည့် စိတ်ကလေးတွေ ပြန်ပေါ်လာမြဲပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

ကျွန်တော် ငယ်စဉ်က မကြာခဏ တွေ့ရသည့် အခြားငှက်တစ်မျိုးမှာ ခို ဖြစ်ပါသည်။ ။ ခိုညည်းသံကိုလည်း ကျွန်တော် သဘောကျပါသည်။ ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် သတိအရဆုံးမှာ ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က ခိုကလေးတွေကို ဖမ်းပြီး အမြီးတွင် တပ်ပေးလိုက်သည့် ပီပီမှ ပီပီအသံကလေးများ ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က စွန်လွှတ် ကစားသည့်အခါတွင် ကျွန်တော့်အစ်ကိုသည် စွန်မြီးတွင် ပီပီကလေးတွေ တပ်ပေးလေ့ရှိပါသည်။ ။ ပီပီမြည်သံကလေးကို ကျွန်တော့်နားထဲတွင် စွဲနေပါသည်။ ။

တစ်ခါတွင် ကျွန်တော် ကျောင်းဆရာလုပ်နေစဉ် အအေးမိ၍ အိပ်ရာထဲတွင် လဲနေပါသည်။ ။ နေမကောင်းသဖြင့် အိပ်ရာထဲတွင် လဲနေစဉ် ကောင်းကင်မှ ပီပီကလေး မြည်သံကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရပါသည်။ ။ ထိုအသံသည် ကျွန်တော့်နားတွင် နတ်ဘုံနတ်နန်းမှ ဂီတသံကဲ့သို့ ဖြစ်

နေပြီး ကျွန်တော် ငယ်စဉ်က စွန့်လွှတ်ခဲ့ပုံကို အမှတ်ရလာပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ချက်ချင်း နေထိုင်ကောင်းသွားပါသည်။

ကြိုးကြာငှက်သည် လည်း ကဗျာများ၊ ရှေးဖြစ်ဟောင်းများကို သတိရစေတတ်ပါသည်။ ကြိုးကြာငှက်နှင့် ခိုများ သည် စာသဝဏ်လွှာများကို ယူဆောင်လာသည် ကို လူတိုင်း သိကြပါသည်။ ကြိုးကြာငှက်က စာသဝဏ်တို့ ကို ယူဆောင်လာသည် ကို လူတိုင်း သိကြပါသည်။ ကြိုးကြာငှက်က စာသဝဏ်တို့ ကို ယူဆောင်လာသည် ဟု ပြောခြင်းမှာ ပုံပြင်ထဲတွင် စိတ်ကူးဖြင့် ဖန်ဆင်း၍ ပြောခြင်းဖြစ်ပြီး ခိုက ယူဆောင်လာသည် ဆိုခြင်းမှာ မူ အမှန်တကယ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်တော်သည် ကြိုးကြာငှက်ကို ပို၍ သဘောကျပါသည်။ ကြိုးကြာငှက်၏ ကြည်လင်သော တွန့်ကျူးသံနှင့် ပျံသန်းပုံကို ကြားရခြင်းရတိုင်း ကျွန်တော်သည် ကလေးဘဝကို ပြန်အမှတ်ရကာ အမေ၏ ချိုသာသော အသံနှင့် ကြင်နာသော ရုပ်သွင်တို့ ကို မြင်ယောင်လာတတ်ပါသည်။

သဲဖြူတွင် ကျွန်တော် ကျောင်းဆရာလုပ်နေသည့်အခါ ကျွန်တော်သည် လူလတ်ပိုင်းသို့ ရောက်နေလေပြီ။ သို့တိုင်အောင် ကြိုးကြာငှက်၏ မြည်သံနှင့် ကြိုးကြာငှက် ပျံသည် ကို မြင်ရသည့်အခါတိုင်း ငယ်စဉ်က ဘဝကို ပြန်ပြောင်း သတိရတတ်ပါသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကျွန်တော့် ကလေးဘဝက အရာများ သည် ပို၍ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလာသည် ဟု ထင်မိပါသည်။ စိတ်ကူးထဲတွင် လှပသော အရာတို့ သည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် စုပေါင်း၍ ပေါ်လာတတ်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ မြို့ အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ဗျိုင်းဖြူများ ရှားသည့်တိုင် ဇက်ချွမ်း ပြည်နယ်တွင် မူ အလွန်ပေါ့ပါသည်။ ‘ကောင်းကင်မှာ မင်ရောင် လွှမ်းပြန်တော့၊ ငွေဗျိုင်းဖြူ ရင်ပေါင်တန်းပါလို့’ ဆိုသော တူဖူး၏ က

ဗျာထဲမှ စာသားများ သည် အုပ်စုဖွဲ့နေသော သူတို့ ၏ သဘာဝကို ဖော်ပြ နေသကဲ့သို့ ရှိပါသည်။ ။ တာပေတွင် နေစဉ် ကျွန်တော်သည် ကြာလင်း ကန်ပေါင်ရိုးတွင် နေ့စဉ် လမ်းလျှောက်လေ့ရှိပါသည်။ ။ တစ်မနက် ကောင်းကင်ပြာထဲတွင် ပျံသန်းနေသည့် ဗျိုင်းဖြူတစ်ကောင်ကို မြင်သည့်အခါတွင် ‘နွေဦးညနေ၊ ချောင်းရေအစပ်၊ ငါ ဖြတ်လာစဉ်၊ ဘော်စင်ငွေသား၊ ရွက်လွင့်သွားသို့၊ နံလျား ကောင်းကင်၊ အသင် ကြိုးကြာ၊ ပျံသန်းပါသော်၊ ထောင်ရာမိုင်ပေါင်း၊ တစ်သောင်းခရီး၊ လာခဲ့ပြီးလည်း၊ မငြီးစိတ်တွင်၊ ငါ လန်းရွှင်၏’ ဆိုသော စာပိုဒ်များကို သတိရမိပါသည်။ ။

ကျွန်တော်သည် ကောင်းကင်တွင် ပျံသန်းနေသော ငှက်ဖြူတစ်ကောင်ကိုသာ မြင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ ငှက်အကြောင်းကို ကောင်းစွာ နားလည်သူမဟုတ်သဖြင့် ထိုငှက်သည် ကြိုးကြာလော၊ ဗျိုင်းဖြူလော ဆိုသည် ကို မခွဲခြားတတ်ပါ။ သို့ရာတွင် ဗျိုင်းဖြူဖြစ်စေ၊ ကြိုးကြာဖြစ်စေ အကြောင်းမဟုတ်ပါ။ ထိုရုပ်ပုံသည် ကျွန်တော့်မျက်စိထဲတွင် အမြဲစွဲနေပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော့်ဇာတိသည် မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့ ဖြစ်သည့်တိုင် ကျေးရွာများမှ ကြက်တွန်သံများ နှင့် ခွေးဟောင်သံများကို ကြားရတတ်ပါသည်။ ။ ကြက်တွန်သံနှင့် ခွေးဟောင်သံတို့ ကို ကြား၍ လွမ်းသည် ဟု ဆိုလျှင် အချို့က အံ့အားသင့်ကြပါလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်မှာ မူထိုအတိုင်းပင် ဖြစ်နေပါသည်။ ။ ကျွန်တော်သည် ငယ်စဉ်တောင်ကျေးကတည်းက ထိုအသံများကို ကြားခဲ့သဖြင့် တောလက်ကျေးရွာများ တွင် ညအချိန် တတ်ဆိတ်နေပုံကို ချစ်တတ်လာခဲ့ကာ ‘လဲရွှေက ညံ၊ ငှက်သံက ညင်း၊ ရနံ့စုံ ပန်းငုံသင်းတယ်၊ လွမ်းဖွယ် ရဂုံမင်း’ ဟူသော စာသားကို ပို၍ နားလည် သဘောပေါက်လာခဲ့ပါသည်။ ။ မြို့သို့ရောက်သဖြင့် ထိုအသံများကို မကြားရသည့်အခါတွင် ကျွန်တော် လွန်စွာ စိတ်မကောင်း

ဖြစ်နေပါသည်။ ။

၁၉၆၃ ခုနှစ်က ဇာတိသို့ ပြန်၍ အမေ့ကို သွားကန်တော့သည့်အခါ တွင် ခွေးဟောင်သံများ နှင့် ကြက်တွန်သံများကို ပြန်၍ ကြားရပါသည်။ ။ ထိုအသံများကို ကြားရသည့်အခါတွင် ကျွန်တော်၏ ကလေးဘဝကို ပြန် သတိရကာ စိတ်ထဲတွင် ကြည်နူးခဲ့ရပါသည်။ ။ သဲဖြူသို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် ကျွန်တော် ကဗျာတစ်ပုဒ် ရေးကြည့်ပါသည်။ ။ ‘ကြက်ဦးတွန်စ၊ မှုန်ပျပျ၌ ၊ ဘဝချိုမြ၊ ထိုအလှကြောင့်၊ နွမ်းလျဘဝင်၊ လွမ်းစိတ်ထင်ခဲ့’ ဟု ကျွန်တော် ရေးမိပါသည်။ ။ ထိုစာပိုဒ်ကလေးကို ထောက်လျှင် ကျွန်တော့် ခံစားချက်ကို နားလည်နိုင်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ ။

စစ်ပြီးသည့်နောက် တစ်နှစ်အကြာတွင် ကျွန်တော်သည် ဇက်ချွမ်းနှင့် ရှန်ဇီးပြည်နယ် ပေတစ်ရာ လမ်းမကြီးအတိုင်း လှည်းဖြင့် ဇာတိရပ်ရွာသို့ ပြန်လာပါသည်။ ။ ပထမညတွင် ကျွန်တော်သည် ပေတစ်ရာပေါ်ရှိ ရွာကလေး တစ်ရွာမှ ထမင်းဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်တွင် တစ်ည အိပ်ပါသည်။ ။ မနက်စောစောကျွန်တော် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည့်အခါတွင် ကြက်တွန်သံများကို ကြားရပါသည်။ ။ သို့ရာတွင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေပါသည်။ ။ ပြတင်းပေါက်မှ ဖြာကျနေသော လရောင်သည် အရုဏ်ကို ကြိုဆိုနေသည့်နယ် ရှိပါသည်။ ။ ဤတွင် ‘သက်ငယ်တဲထိပ်၊ လရောင်ရိပ်မှ ၊ ကြက်ဖ တွန်သံ၊ တောလုံး ညံလျက်’ ဆိုသည့် စာသားများ သည် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲသို့ ရောက်လာပါသည်။ ။ ကျွန်တော်သည် ခရီးပန်းလာသည့်တိုင် ထိုအချိန်သည် ကျွန်တော့် တစ်သက်တွင် ဘယ်တော့မှ မေ့ပျောက်နိုင်မည် မဟုတ်သော အသာယာဆုံး အပျော်ရွှင်ဆုံး အချိန်ကလေးတစ်ခုဟု ထင်မိသည်။ ။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် လည်း အနံ့နှင့် မြင်ကွင်းများ သည် တစ်သက်လုံး

မေ့နိုင်စရာ မရှိလောက်အောင် ကိုယ့်နှလုံးသားထဲတွင် စွဲမြဲနေတတ်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံသည် နှင်းဆီပန်းကို နှစ်သက်ကြသည်။ ။ လက်ထပ်ပြီး မကြာမီတွင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် ခြံထဲတွင် ထိုင်၍ နှင်းဆီအိုးများကို ကြည့်နေကြပါသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ ကြည့်နေစဉ်မှာ ပင် နှင်းဆီပုံများ သည် တဖြည်းဖြည်း ပွင့်အာလာကြကာ ကျွန်တော်တို့ နှာဝသို့ မွှေးပျံ့သော ရနံ့တို့ ဖြင့် ပက်ဖျန်းလိုက်ပါသည်။ ။ ထိုအတွေ့အကြုံမျိုးကို ပြန်လိုချင်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ နှင်းဆီတစ်အိုး ဝယ်လာခဲ့ကြပါသည်။ ။ သို့ရာတွင် မအောင်မြင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်က နှင်းဆီပန်းအကြောင်းကို ပြောကာ ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်တို့ ကို ပြန်ပြောသည့်အခါတွင် မူ အတိတ်သည် ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့ မျက်လုံးထဲမှ ခုန်ထွက်လာခဲ့ကာ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့တွင် ရှိသည့် အခြားအရာများ သည် ပျောက်ကွယ် လွင့်စဉ်သွားကြသည် ဟု ထင်လိုက်ပါသည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ သည် ငယ်စဉ် ကြည်နူးဖွယ်ဘဝနှင့် အဆက်အစပ် ရှိခဲ့သည့် ပန်းမျိုးကို ကြိုက်တတ်ကြောင်း၊ ထိုပန်းမျိုးကို ကျွန်တော်တို့ စိတ်ထဲတွင် ပန်းဘုရင်မ ထင်ကာ အထူးလှသည် ဟု ထင်တတ်ကြောင်းဖြင့် ဟတ်ဆန်က ရေးခဲ့ပါသည်။ ။ ထိုပန်းမျိုးကို မြင်ရသည့်အခါ သို့မဟုတ် ထိုပန်းနံ့ကိုရသည့်အခါမျိုးတွင် ငယ်စဉ်က အကြောင်းတို့ ကို တွေးမိကာ ငယ်စဉ်က ရုပ်ပုံကားချပ်တို့ ကို မြင်ယောင်လေ့ ရှိပါသည်။ ။ ထိုစာပိုဒ်များကို ဖတ်ရသည့်အခါတွင် ကျွန်တော်သည် ငယ်ငယ်က ဒေစီပန်းဝတ်ရည်ကလေးကို သောက်သုံးနေသည့် မိုးစွေငှက်ကလေးကို လည်းကောင်း၊ ချစ်သူနှင့်အတူ ဆီးပွင့်ကောက်သွားကြပုံတို့ ကို လည်းကောင်း ကျွန်တော် မြင်ယောင်မိပြန်ပါသည်။ ။

သဲဖြူတွင် ရှိစဉ်က ကျွန်တော်သည် မိတ်ဆွေများ နှင့်အတူ ခင်တန်း

ကလေးတစ်ခု အနီးသို့ လမ်းလျှောက်ထွက်လေ့ ရှိပါသည်။ ခင်တန်းက လေးထဲရှိ ဝါးရုံတောထဲ၌ ညနေဆည်းဆာအကြောင်း ဖွဲ့ဆိုနေသည့် ငှက်ကလေး၏ တေးသံကို ကျွန်တော် ကြားပါသည်။ ထိုငှက်ကလေးမှာ ဝါးရောင်းငှက် ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။ အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူသံသူသံဆို၍ ဘာမျှ မကြားရပါ။ သို့ရာတွင် တောပန်းများ ၏ ရနံ့သည် လေထဲတွင် မျောပါလာပါသည်။ ထိုငှက်ကလေး၏ အသံနှင့် ပန်းပွင့်များ ၏ ရနံ့သည် ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် စွဲနေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အခြားသော ငှက်များ နှင့် အခြားသော ပန်းများကို တွေ့ခဲ့ဖူးသည့်တိုင် ထိုရှုမြင်ကွင်းကလေးသည် ကျွန်တော့်မျက်စိထဲတွင် အမြဲ စွဲနေပါသည်။

ကျေးငှက်များ အပြင် ပုရစ်ကလေးများ နှင့်
ပုစဉ်းရင်ကွဲများကိုလည်း ကျွန်တော် သဘောကျပါသည်။ ပုရစ်ကလေး၏ နရီကျကျ မြည်သံသည် လူတစ်ယောက် တီးသည့် စန္ဒရားသံထက်ပင် နားထောင်ကောင်းသည် ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ ပုရစ်သံကလေးကို ကြားသည့်အခါတွင် ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က ကစားခဲ့ပုံများ ၊ အပေါင်းအသင်းများ ၊ ကျွန်တော့် ချစ်ဦးသူ၏ အပူအပင် ကင်းမဲ့သော ရယ်သံကလေးများကို ကျွန်တော် သတိရပါသည်။ သဲဖြူမှ ထွက်လာခဲ့သည့် နောက်တွင် မူ ပုရစ်သံကလေးများကို ကျွန်တော် မကြားရတော့ပါ။

ကျွန်တော်သည် ဆူညံလှသော တီယန်ဆင်း မြို့ကြီးထဲတွင် နှစ်ပေါင်းများ စွာ နေခဲ့ပါသည်။ ယခင်ကကဲ့သို့ အလားတူ ချစ်စရာ လှပသော အတွေ့အကြုံကလေးများကို မတွေ့ရတော့ပါ။ ကျွန်တော်သည် ဟတ်ဆန်ကဲ့သို့ ကျေးလက်ကို အလွန်အမင်း တွယ်တာသူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ သူ့လို နူးညံ့သော ဂီတသံကို နားထောင်ပြီး သူ့လို ကျေးလက်နတ်ဘုံကို အစဉ်လွမ်းနေသူ တစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ ဤနေရာတွင် မူ ဟတ်ဆန်နှင့် ကျွန်တော် အမြင်ချင်းအနည်းငယ် ကွာခြားကြပါသည်။

သူနှင့် အမြင်ချင်း တစ်ထပ်တည်းတူအောင်လည်း ကျွန်တော် မကြိုးစား
လိုပါ။

လောက၌ ရှားပါးသောအရာသည် အဖိုးထိုက်တန်သည် သာ ဖြစ်ပါ
သည် ။ တိယန်ဆင်းမြို့တွင် နေခဲ့စဉ်က ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံသည်
လည်း လွမ်းမောစရာ ကောင်းသည် သာ ဖြစ်ပါသည် ။ တစ်ခါတစ်ခါတွ
င် ကျွန်တော်သည် ချစ်သူနှင့်အတူ မြစ်ကမ်းဘေးတွင် လမ်းလျှောက်
လေ့ရှိပါသည် ။ လသာသော တစ်ညတွင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သ
ည် သစ်ပင်ရိပ်တစ်ခုအောက်တွင် ထိုင်ကာ တငြိမ့်ငြိမ့် မျောနေသော
လှေငယ်ကလေးတစ်စင်းကို ငေးကြည့်နေပါသည် ။ ထိုစဉ် ပုစဉ်းရင်ကွဲ
တစ်ကောင်၏ မြည်သံကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရပါသည် ။ ကျွန်တော်
တို့ သည် ဂီတသံကို ကြားလိုက်ရသည့်နှယ် ကြည်နူးသွားကြပါသည် ။
သဲဖြူတွင် နေစဉ်ကလည်း ပုစဉ်းရင်ကွဲတစ်ကောင် အော်မြည်သံ ကြား
ရသဖြင့် အိမ်ကို လွမ်းဆွတ်ခဲ့ဖူးပါသေးသည် ။ နွေနှောင်း တစ်နေ့တွင်
ဥယျာဉ်ထဲတွင် ထိုင်နေစဉ် ထိုရှုခင်းကလေးကို ကျွန်တော် မြင်ယောင်
ကာ လွမ်းနေတတ်ပါသည် ။ ကျွန်တော်သည် နံကောင်၏ မြည်သံကိုလ
ည်း ကြားလိုက်ပါသည် ။ သို့ရာတွင် နံကောင်၏ မြည်သံသည် ကျွန်
တော့်ကို ဘာမျှ မထူးခြားစေပါ။

ကျွန်တော်တို့ သည် ရောက်လေရာရာတွင် အလှအပကို ရှာတတ်ကြ
သည် ဟု ဟတ်ဆန်က ဆိုပါသည် ။ ထိုအလှကို ခံစားတတ်လျှင် ထိုအ
လှသည် ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အရာအားလုံးကို ကူးစက်
ဖုံးလွှမ်းသွားတတ်ပါသည် ။ ထိုအလှသည် အကောင်းဆုံးနှင့် အဖိုးတန်
ဆုံး ဖြစ်လာကာ ကျွန်တော်တို့ ၏ စိတ်နှလုံးကို ရွှင်ပြုံး ချမ်းမြေ့စေပါလိ
မ့်မည်။

(တရုတ်အမျိုးသား စာရေးဆရာ Li Ji Ye ၏ The Fairy-Land of Flowers, Birds and Insects)